

V

SOKOL SYDNEY

VEŠTNÍK

AUSTRALIA * * *

ÚNOR 2007

EDITA BERNTSEN B.A., LL.B.
SOLICITOR AND ATTORNEY

**LEVEL 5, EDGECLIFF CENTRE, 203-233 NEW SOUTH HEAD RD,
EDGECLIFF NSW 2027 (PO BOX 474, EDGECLIFF NSW 2027)**

**ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA
POSKYTUJÚCA SLUŽBY V ROZLIČNÝCH
OBLASTIACH PRÁVA, VRÁTANE
EMIGRAČNÉHO.**

Právnu poradu si môžete zaistiť na:

TEL: (02) 9362 0277 MOB: 0423 056 884

FAX: (02) 9362 0244

EMAIL: berntsen@primusonline.com.au

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

**Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210**

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

EUROPEAN TOURS - HEALTH SPA TOURS

**THE MAGICAL CHRISTMAS TOUR
PRAHA - BRATISLAVA - BUDAPEST - VIENNA**

Depart 25 December 2006

18 Day Escorted Tour

\$7,450 pp + airport tax

Welcome the New Year's Eve in Bratislava

**with Gala Dinner and all night entertainment
staying at the elegant Radisson - Carlton Hotel**

**Enjoy the magical operetta Die Fledermaus in Prague
indulge in the Spa in Budapest, while watching
the snow through the glass window**

**The Tour is ideal for travellers wanting to see Europe in
Style!**

European Tours - Health Spa Tours

Lic.no. 2TA000118

Call Eva (02) 9449 1786 www.healthspatours.com.au

\$200 Discount for each tour for readers of Věstník!

KRAJANSKÁ FIRMA AUTO OPRAVÁŘŮ VÁM ODBORNĚ ODHADNE CENU OPRAVY
ROVNĚŽ ZAŘÍDÍ VEŠKERÝ STYK PO VYPLNĚNÍ NUTNÝCH FORMULÁŘŮ S POJIŠŤOVNOU

POUŽÍVÁME NEJNOVĚJŠÍ METODY OPRAV S MODERNÍM ZAŘÍZENÍM

GOULBURN WINE & SPIRITS SUPPLY PTY LTD
INCORPORATED IN NSW

Wholesale Wine & Spirits Merchants
9-13 Brisbane Street, Darlinghurst, NSW 2010 Australia

Tel (02) 9264 8459 Fax (02) 9264 8941

*** WE IMPORT A LARGE RANGE OF CZECH BEERS & SPIRITS ***

- BŘEZŇÁK & ZLATOPRAMEN
- KARLOVARSKÁ BECHEROVKA
- TUZEMSKÝ RUM
- JELÍNEK SLIVOVICE
- JELÍNEK GRIOTKA
- KLÁŠTERNÍ TAJEMSTVÍ

- JELÍNEK BOROVIČKA
- JELÍNEK FERNET
- STARÁ MYSLIVECKÁ
- PRADĚD
- KMÍNKA
- JAKA MARUS

*** WE DELIVER LOCALLY AND INTERSTATE ***

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 1
Ročník LV
Únor 2007

Number 1
Volume LV
February 2007

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

Print Post Approved PP 239732-00003

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>Na nový rok o slepičí krok</i>	8
<i>Slovo úvodem</i>	9
<i>Žalov</i>	10
<i>Ohlasy čtenářů</i>	11
<i>T. G. Masaryk</i>	12
<i>Dlouhá noc německé tmy</i>	14
<i>Letem světem</i>	15
<i>Stručné dějiny Sokola</i>	17
<i>Generál Karel Kutlvašr</i>	19
<i>České Orfeum</i>	21
<i>Kino Ponrepo</i>	22
<i>Z Generálního konsulátu</i>	23
<i>Cesta do zaslíbené země</i>	23
<i>V dobách bojů o Slovensko</i>	26
<i>Lesní fantom</i>	29
<i>V bolševické revoluci</i>	30
<i>Robert Sameš a Marcela Čechová</i>	32
<i>Colonial Expressions</i>	34
<i>Humor</i>	35
<i>Perly a perličky</i>	35
<i>Glosy Paula Tigrida</i>	40
<i>Holubička</i>	41
<i>Pohledy na Hradčany</i>	42
<i>Z tajů krás české řeči</i>	44
<i>Penicilin in wallaby milk</i>	45

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazuje si právo
články upravit.

Telefon redakce:
02 9528 7928

Email:
contact@sokolsydney.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:
7.3.2007
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Na začátek letošního roku bych se rád vyjádřil k určitým článkům a informacím šířeným nějakým pisálkem z Melbourne týkajících se vlastnictví melbournského národního domu a údajné likvidace Sokola Sydney. Toto samozřejmě vzbudilo velkou řadu dotazů, nedůvěry a nejistoty v řadách našich členů. Tyto poplašné zprávy byly založeny na (snad záměrně) mylné interpretaci úředních záznamů ve veřejné databázi Australian Securities & Investments Commission, spekulativních domněnkách a velké fantasii pisatele. Upozorňuji, že vše je v naprostém pořádku a naše organizace nadále pokračuje ve své činnosti a prosperuje. Celá záležitost se také vysvětlila i v Melbourne. Přál bych si jen, aby se takové situace v budoucnu neopakovaly.

Na poli společenského života začínáme letos 4. února programem „Českého Orfea“ a poté 26. února koncertem skupiny „Hop Trop“ která k nám zavítá z ČR. Podrobnosti jsou na straně 34 tohoto čísla.

Nazdar Jarda Krejčík

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel nás stojí 22.20AUD a bude co nevidět opět zvýšené. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník celkem \$611; fond na údržbu Národního domu \$140. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2007 BYLY SPLATNÉ DO 31/1/2007**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2005 a mnozí za rok 2006.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2007.

Vydání: žádné mimořádné nebylo (v lednu jsou splatné pojistky \$11,413).

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.11.2006 do 31.12.2006:

Waldman J	50	Kohout P	75	Truchlík V	50
Rosta M	75	Čtvrtečková D	20	Král L	31
Fiala E	25	Vohralík F	40	Huřták J	50
Gerzaničová H	50	Tichý V&J	30	Zapletal A	30
Jedovnický S	25	Procházka K	30	Müller J	25
Gregor E	25	Plesek M	30	Holý Z	25
Weir J	25	Novákovi	20	Dlask J&J	20

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. **Prosíme používej-te jen tento název pro všechny platby.**

Stvrzenky budou přiloženy k příštím Věstníkům.

Miroslav Moravec

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě
15.30 -16.30 hod. vždy v sobotu: 3. a 17. února;
3., 17. a 31. března; 21. dubna; 5. a 19. května;
2., 16. a 30 června

Volejte Jane 0438 014 125

S
O
K
O
L

S
Y
D
N
E
Y

★ 2007 ★
SATURDAYS

SOKOL STARS Kids
+ 0 to 10
VOLEJBAL

FEBRUARY	3. & 17.
MARCH	3. & 17. & 31.
APRIL	21.
MAY	5. & 19.
JUNE	2. & 16. & 30.

Mmm

V tomto únorovém čísle Věstníku popřejeme **únorům a únorákům a také březňáčkám a březňákům.**

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestřím, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v únoru: 3.2. **Marii Anně Nahálkové,** narozené v Austrálii, 12. 2. **Evě Winterové,** rodačce z Prahy a **Evě Senohrábkové,** rovněž z Prahy a těm, co je oslaví v březnu, 22.3 **Aleně Jeníčkové,** rodačce z Brna a **Soně Bartákové,** narozené v České republice a 24.3. **Olze Wagnerové** narozené v Praze.

A vše nejlepší našim bratřím, kteří ty kulaté nebo půlkulaté oslaví v únoru a v březnu: 6. 2. tajemníku a jednateli výboru Sokola Sydney a členu Věstníkového trojlístku **Petru Čermákovi,** rodáku z Prahy. Další dva to budou slavit ve stejný den a narodili se i ve stejný rok. Bude to 13.2. a slavit to budou **Petr Šuba a Frank Zapral,** Petr ze Sternberka a Franta z Ústí nad Labem. O pět týdnů později, 31.3. stejné narozeniny oslaví **Jan Zemlička,** rodák z Děčína.

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevné zdraví. 11.2. sestře **Jarmile Coufalové,** rodačce z Kolína a člence Sokola Kolín od 1933 (86) a 11.3. sestře **Irině Steklé,** rodačce z Českých Budějovic, zákyni Sokola České Budějovice 1933-36 a od roku 1936 v Sokole Podolí, dále bratru **Stanislavu Bertonovi-Brzobohatému,** rodáku z Brna-Židenic. Tam v Židenicích začal Standa také cvičit v Sokole v roce 1930. Bratr Stanislav oslaví své „nekulaté“ 2.3. O dva týdny později 17.3. oslaví své, také nekulaté bratr **Pavel Dostál,** úspěšný businessman, který vydatně pomohl Sokolu finančně s nákupem pozemku.

Přejeme jim ještě dlouhá léta a pevné zdraví!

Na Nový rok o slepičí krok,

řikávali naši předkové, pozvedli své číše, přitukli si, kdosi zvolal do dna, do dna, do dna a už se opět nalávalo. Tak to tedy bývalo v dobách, kdy policisté ještě neměřili obsah alkoholu v krvi. Pak začalo přibývat aut, později i bouraček a samozřejmě i dopravních předpisů. Zatímco v Austrálii jsou předpisy tolerantní a dovolují třeba ten novoroční přípitek šampaňským, jsou jiné země, kde i malý hlt, Bořek Šindler by řekl „hltiček“, je velice nemravný, neetický a proto i nelegální. A tak vznikla situace, kdy my tady připijeme, o deset hodin dříve, tvrdým šnapssem těm tam v Česku kteří, aby mohli jet autem, nám připijejí nebo i připijó vodou, džusem či snad i mlékem, v posledních letech dokonce i kozím.

Ptáte se jaký bude ten příští ročník Věstníku. Mnoho rubrik bude pokračovat, jako dosud. Zprávy činovníků, přehled sokolského tisku, perly a perličky, oblíbené obrázky ze staré české Sydney a samozřejmě „Z tajů krás české řeči“. V tomto čísle už ale nenajdete Šlěpěje. Už se prostě vyčerpaly, uváděly ta výročí v pětiletých intervalech a to od roku 2002, 2003, 2004, 2005 a 2006 tedy plných pět let. Novinkou 55-ho ročníku „LV“ budou reportáže psané našim dopisovatelem – evropským korespondentem Hortulem, přesněji bratrem Hortulem, který žil v jižním Pacifiku v době, kdy sydnejší Sokolové začali budovat sokolovnu ve Frenchs Forest. A už jsme tady s důležitým výročím. Začátkem dubna tomu bude třicet let od slavnostního otevření naší sokolovny. No to se ale musí oslavit. Ono se to slavit bude a hned prozradím, že na poslední schůzi výboru byla schválena poslední sobota v březnu.

Milé čtenářky a milí čtenáři,

Jménem našeho redakčního triumvirátu Bošín-Pečer-Jarza Vám chci popřát, aby se Vám splnila všechna přání, aby se Vám dařilo dodržovat všechna Vaše předsevzetí, abychom začínali zapomínat, kdo to tenkrát byli „ti teroristi“. Čechům doma pak, aby se jim už konečně podařilo, po sedmiapůl měsících stvořit vládu. Tím jsem se konečně prokousal k tomu nejdůležitějšímu – popřát Vám dobré zdraví v roce 2007! A další úspěšný rok přeji vedoucím činovníkům naší sokolské jednoty.

Jarda Zahrádka, šéfredaktor Věstníku.

Na fotografiích na straně 5, milí čtenáři, vidíte jeden z nových automobilů typu „hatchback“ a rádi bychom se Vás zeptali zda víte kdo je vyrábí a jak se jmenují. První správná odpověď obdržena redakcí Věstníku bude odměněna.

Milé sestry, vážení bratři.

Opět se sešel rok s rokem a sletový rok 2006 je za námi. Jaký byl? Dle mého názoru pro Českou obec sokolskou velmi úspěšný. A také velmi náročný. Všem cvičitelům, trenérům a činovníkům, kteří se zasloužili o jeho zdárný průběh, patří veliký dík. XIV. Všesokolský slet nastartoval modernizaci pojetí všesokolských sletů, které by v budoucnu měly více odpovídat významu tohoto slova a prezentovat celé spektrum činnosti našich členů. To úzce souvisí s naším nejbližším úkolem pro nastupující rok 2007, s diskuzí o zaměření a programu České obce sokolské na léta 2007 až 2012. Programu nejen v oblasti sportovní, ale i společenské a kulturní. Zamysleme se současně nad dlouhodobými cíli i v oblasti vlastnictví, správy a využívání spolkového majetku, nad naším přístupem k mezinárodní spolupráci a v neposlední řadě nad

našimi úkoly v oblasti sociální. Sokol měl v minulosti v našem státě dominantní postavení. V současné době působí v ČR řada spolků, které si vzájemně konkurují jak v boji o členy, tak v boji o finanční podporu na všech úrovních. Naše společnost v poslední době zažívá prudký vývoj spojený se změnami hodnotových měřítek, zejména mladých lidí. To přináší i změnu priorit ve využívání volného času. Sokol - společenství lidí, kteří mají potěšení ze zdravého pohybu a ze vzájemné sounáležitosti, musí nabídnout kromě standardních aktivit i aktivity moderní, netradiční, které si současná doba žádá. Hledejme společnou jednotící ideu, kterou navážeme na slavnou sokolskou tradici, a nabídneme svým členům něco, co ostatní sportovní sdružení nenabízejí. Zvažme, zda jedním z hlavních cílů by neměla být komplexní celoživotní péče o členy sokolské rodiny - ve spolkovém slova smyslu. Sokolské hnutí od svého počátku preferovalo harmonický rozvoj člověka zaměřený na fyzické i duševní zdraví populace národa. Nezastupitelnou roli hrála výchova k hrdosti na rodnou zem a čestnému jednání ve sportu i v životě. Ať již původní motivace těchto snah byla historickým vývojem překonána, síla základní myšlenky se ukázala během všech těžkých údobí naší nedávné historie jako velmi významná. Sportovní vítězství na mezinárodním poli byla v podstatě jen vedlejším produktem sokolského snažení. Ne prvotním, dominujícím cílem, kterému je vše podřízeno.

V současné době stojí v popředí zájmu státu především vrcholový sport. O tom svědčí i skladba návrhu státního rozpočtu na rok 2007. Samozřejmě i my máme radost z úspěchu našich reprezentantů. Je ale legitimní se ptát, jaké procento populace vrcholový sport aktivně zasahuje? A za jakou cenu je výsledků dosahováno?

Přemýšlejme, jak by měla být hodnocena účinnost státní podpory sportu jako veřejně prospěšné činnosti. Počtem získaných medailí nebo zdravotním stavem a životním stylem našich občanů - zejména mládeže? Zejména druhé kritérium bychom svým programem měli podporovat, protože pro budoucnost národa je důležitější.

Na závěr mi dovoluji popřát Vám všem v roce 2007 především dobré zdraví, hodně životního elánu a osobních úspěchů. Sokolskému hnutí pak přejme více tolerance při vzájemných diskuzích a mnoho nových nadšených členů.

Jaroslav Bernard, starosta ČOS

Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney bude v neděli 15.dubna 2007 ve 14.00 hodin v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

Žalov.

27. listopadu 2006 zesnula ve Woolongongu paní Jindřiška Dostálová, která pravidelně odebírala náš Věstník. Podlehla v boji s rakovinou ve svých osmdesáti letech. Do Austrálie přijela se svým manželem Evženem v roce 1967. Evžen zemřel o dva roky dříve, v roce 2004. Oba byli z Plzně.

Bratr Brichta nám zaslal kopii svého dopisu rodině Maříkových.

Milá sestro Liduško a Vaše rodino,

vrátil jsem se právě před týdnem a dověděl se smutnou zprávu, že Váš Olda zemřel. Často jsem na něj myslel v souvislosti se Sokolem. Každý musel myslet na Sokol a to zejména než nastoupila nová generace. Ale dělo se tak i osobně. Můj každoroční šesti měsíční pobyt v české zemi mi vždy k tomu velmi často zavdával podnět.

Vzpomněl jsem si na Oldu i tentokrát například když se dělala údržba v sále a já jsem se staral o nástěnná plynová topná tělesa. Bez říkání jsem odsouval gumovou hadičku. Olda si toho všiml a chtěl vědět, coby Hospodář, proč to dělám aniž by o tom on předem věděl. Když jsem poukázal na to, že obnažená hadička by se horkého tělesa dotýkat neměla, byl s odpovědí spokojen. Byl přísný ale spravedlivý a tak to snad má být i s námi všemi.

Jsem přesvědčen, že by ho dřívější situace v Sokole, ale i u nás v republice zarmucovala. Viděl by tam ty chyby ve vedení státu nahoře i dole. A ryba přece vždy smrdí od hlavy. A to i tehdy, když vina spočívá v nedostatku přísnosti na ty dole. My jsme se dříve domnívali, že slušnost a prozíravost je přirozený atribut našich lidí a vidíme, že po minulých 60 letech hrůzných totalitních doktrín tomu tak dostatečně není. Řekl bych, že nutně potřebujeme v budoucnu ve vedení státu lidi, kteří jsou věřícími právníky se zkušeností ve svobodném světě.

Přeji Vám i Vaši rodině, abyste cítili zadostiučinění, že Vaše rodina náleží mezi spravedlivé, tak jak o tom mluví Starý zákon. Bez nich se Nový zákon neobejde. Láska jej pak naplňuje.

Se smutkem v srdci se loučíme s Oldou.

Váš

plk. Dr. Arnošt Brichta PhD ME(Syd) Eurling

MAKE SOMEONE HAPPY!

Do You Speak Czech?

Have an hour to spare a fortnight?

Volunteer visitors are needed for lonely, socially isolated residents in Randwick Aged Care Facility.

Become a friend to someone who has no regular visitor. For information contact

Kate at The Mercy Arms Community Visitors Scheme on 0409 717 873

*The Community Visitors Scheme
Is a Federal Government Initiative*

Ohlasy čtenářů

Váš Věstník mne spojuje s Vámi v daleké Austrálii. Vzpomínám na vřelá přijetí při mých návštěvách v roce 1991 a v roce 1995. Prosím, vyřídíte pozdravy krajanům. Věstníku Good Luck!!! PF 2007

S úctou Josef Fousek ČR.

Sestra Hana Gerzaničová nám píše:

V poslední době jsem se pustila do prepisování svých starých anglických básní, které zde vydají pod názvem „Thanks Australia“. Opravdu se mi při těch verších, budící vzpomínky moc zastesklo. V Austrálii jsem vlastně zanechala své nejlepší roky života. Pravda, zahořkla jsem, protože můj osobní osud byl strašně svízelný. Je však třeba se přenést (což je mnohdy velmi těžké) přes minulé rány osudu a snažit se nalézt hezké chvíle. A ty mně právě přinesly mé básně, které jsem psala při různých cestách na různých místech a byly pak otištěny v tamějších místních novinách. A tak mi před očima běžel film tolika míst, míst krásných svým australským způsobem. Zasilám Vám fotokopie svých cen z USA za mé anglické výtvořky, které se najednou během 3 měsíců sběhly. Je to jednak křišťálový hranol s křišťálovým globusem na jeho vrcholu, pak 2 knihy básní – v nichž jsou – dokonce na první stránce uvedeny mé básně. A před několika dny mi poslali z New Yorku jakousi zarámovanou odměnu – a je to za báseň „Sydney Harbour Bridge“ – tak Vás to všechny v Sydney jistě potěší.

Dále jsem se stala členkou rytířského řádu sv. Václava – příkládám fotky. Tak nového je snad dost – i politice nemluví. A úplně nakonec přicházejí vánoce. Zase

jeden rok za námi – ale vánoce zastíní všechny ty smutky a melancholie. Ale ne vždy. Často jsou nové vdovy a noví vdovci, kterým vánoce přinesou jen smutné vzpomínky. Ale přesto Vám všem tam za tou velkou louží přeji – aby nebylo moc hor-ko, aby bylo dost piva na uhašení žízně, abyste se všichni radovali vespolek, vzpomněli těch, kteří tyto vánoce s Vámi už neoslavují – a hlavně poděkovali Pánu Bohu, že nám všem ještě tyto vánoce dopřál. Čas krájí rok nám po roce a nikdy nestárnou vánoce!

Happy Christmas to you in Australia!

Hana Gerzaničová Plzeň

Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney bude v neděli 15.dubna 2007 ve 14.00 hodin v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest.

TOMÁŠ GARIGUE MASARYK

Uctěme památné výročí narozenin našeho prvního presidenta citováním jeho vlastních myšlenek. Jsou to některé z jeho úvah o bolševismu a byly vyjádřeny ve jeho knize Světová revoluce, vydané v roce 1930. Tyto Masarykovy úsudky o hnutí, které později násilím usurpovalo v naší republice veškeru moc a dopouštělo se chyb učiněných již za bolševické revoluce v Rusku, byly k dispozici čtenářské obci v Československu dávno před jejich uchvácením moci a nebylo zdaleka zapotřebí nějakého pražského jara v roce 1968 k tomu, aby se ten kdo chtěl tak učinit, mohl seznámit s násilnickou podstatou komunismu, leč naši bolševici Masarykovy úsudky ignorovali a Masaryka samotného prohlašovali za buržoasního národovce.

Mně bolševictví v tu dobu (*Za první světové války - pozn. red. Věstníku*), jak řečeno, bylo především problémem vojenským, to jest, jak se bude chovat k naší armádě; ale rozumí se, že jsem stopoval hnutí bolševické se sociologickým zájmem. Pozoroval jsem dělnické a socialistické hnutí dávno po celé Evropě a u nás doma, a tak vznikla má kritika marxismu. Zabývá se studiem Ruska, stopoval jsem směr Leninův od samého počátku; přišel pak za války do Petrohradu, pozoroval jsem začátky jeho revoluční propagandy. Pod bolševickým režimem jsem prožil pak téměř půl roku, viděl jsem jej v zárodcích a sledoval jsem, jak se vyvíjel.

Není zde místa, abych pojednával o bolševismu, povím o něm jen tolik, kolik je tu k mému dalšímu vypravování potřebno; mé stanovisko k bolševikům dělalo dost lidem bolení hlavy a tedy také z to-

ho důvodu své stanovisko objasním.

Co do principu nepokládám komunism za ideál sociální a socialistický, jestli se komunismem rozumí rovnost hospodářská a sociální naprostá. Normální stav společnosti politický a sociální nedá se uskutečnit bez silného individualismu, to jest bez svobodné iniciativy jednotlivců, a to prakticky znamená takový režim, který umožňuje rozvoj rozmanitých individualit, fysicky i duchovně od přírody nesterpně nadaných. Nesterpná je situace každého individua ve společnosti, nesterpné je jeho okolí společenské; jednatel nejlépe dovede užít svých vlastních sil a sil svého okolí podle vlastního uznání; rozhoduje-li o člověku člověk jiný a vede-li, je nebezpečí, že se všech sil vedeného náležitě a plně neužije. To vidět všude a vidět to politicky ve všech formách vlády, v nichž se vyvinul silnější centralism; a komunism je právě centralistický. Zejména centralism bolševistický je velmi tuhý; je to režim abstraktní, dedukovaný z these a násilně prováděný; bolševism je absolutistická diktatura jednoho a jeho pomocníků; bolševism je neomylnický a inkvisitorský a právě proto nemá s vědou a s filosofií vědeckou nic společného; věda, tak jak demokracie, je bez svobody nemožná.

Pokládám demokracii důsledně a správně prováděnou, demokracii nejen politickou, nýbrž i hospodářskou a sociální, za stav společnosti naší době a dosti dlouhé budoucnosti přiměřený a žádoucí. Hospodářský a sociální režim kapitalistický je nedokonalý svou jednostranností; kapitalism sice umožňuje mnohým - ne všem! - individuální iniciativu, podnikavost a tvořivost, ale rozdělení vytvořených hodnot, jejich osvojení neřídí se produkční zdatností, nýbrž pravidly pro osvojování cizí práce a jejich výtěžků. Prakticky demokracie znamená nerovnost snesitelnou, nerovnost co

nejmenší a stále se zmenšující. Ovšem - to se snadno řekne; ale provedení mohou být rozmanitá. Proto také soustav komunismu je a může být velmi mnoho.

O tom všem nás poučuje také experiment ruský a jeho rychlý vývoj a značné změny.

Roku 1917 nešlo Leninovi vlastně o uskutečnění zásad a ideálů komunismu na Rusi, nýbrž o užití Ruska k tomu, aby se ty ideály uskutečnily nebo aspoň uspišily v Evropě. O tom řekl Lenin své mínění častěji; ale chyboval a to tím, že měl nesprávný názor o stavu Evropy, jak o stavu Ruska. Jeho filosofie dějin byla pochybená. Již Marx a Engels se mýlili ve svém očekávání a v prorokování definitivní revoluce; Lenin a jeho stoupenci se tím nedali odstrašit a čekali sociální revoluci znova. Kdy? Kde?

... To, co Lenin a jeho lidé prováděli, komunismem ani být nemohlo, leda komunistickými maličkostmi; jako systém to byl primitivní kapitalism (agrární) a primitivní socialism pod dozorem primitivního státu vznikajícího z anarchistických jednotek, vypadlých z caristického, také primitivního, centralismu. Ruský primitivism vůbec – massa negramotných sedláků, osamocených ve svých děrevňách, nedostatek komunikace, úpadek vojska a byrokracie prohranou válkou, zhroucení carismu a caesarpapismu, bezradnost politických stran a stavů - to všechno umožnilo energickému samozvanci bolševický převrat v hlavních městech a vládu nepatrné, ale organizované menšině.

Vady a nedostatky sociálního a politického anthropomorfismu bylo všude vidět; odpovědných míst správních a vojenských dostávalo se většinou mladým, nezkušeným a odborně nevzdělaným lidem. Lepší z nich se snažili svému úkolu jakž takž dostát; hledali a vynalézali, co dávno bylo známo a již existovalo; mnozí však svého postavení prostě zneužívali a využívali pro své cíle osobní. Kdo se teprve má učit znát cifry a počítat, nemůže užít počtu integrálního. Jestliže Lenin sám tak často vyznává, že dělají chyby a že se musí učit, je v tom kus ruské poctivosti, ale zároveň obžaloba: dnes se v žádném oboru, ani v administraci a v politice, abeceda nemusí vynalézat znovu a samostatně. Nesčíslné improvisace tvořily svou nesystematičností bolševický systém. Polovzdělání bolševické je horší než nevzdělání. Diktatura bolševická prýští z nekritického, docela nevědeckého neomylnictví; režim, který se bojí kritiky a uznání myslících lidí, je eo ipso nemožný.

Nedostatek kulturnosti, ten zvláštní primitivism, vidí se také v oficiálním přijímání všech nehorázností tak zvaného moderního umění.

Také se ve správě mstil nesprávný marxistický názor o ideologii státu, jehož organizaci a správě marxisté nikdy nevěnovali dost pozornosti a studia, přestávající na anarchismu (astatismu) a dávající důraz na absolutní primárnost hospodářských poměrů (materialism ekonomický nebo historický). Tento marxistický materialism se hodil ruské pasivnosti - nemusili se ex thesi o nic starat než o chléb! Avšak stát, literatura, věda, filosofie, škola a výchova, národní zdraví a mravnost, zkrátka: celá duchovní kultura není dána hospodářskými poměry, musí být vedle nich vypracována; a kultura zabezpečuje a umožňuje i hospodářský vývoj a - chléb.

Rusové a také bolševici jsou děti svého carismu; ten je staletími vychovával a vytvářel. Dovedli se zbavit cara, ale nezabavili se carismu. Mají carskou uniformu, třebaže ji nosí na ruby, a Rus dovede nosit na ruby, jak známo, také boty.

Bolševici užívali své dlouholeté, jak ji zvali, „podpolné“ taktiky; nebyli připraveni pro pozitivní revoluci administrační, nýbrž stačili jen na revoluci negativní. Negativní v tom smyslu, že ve své jednostrannosti, úzkoprsosti a nekulturnosti mnohé docela zbytečně ničili. Zejména jim vytýkám, že docela po carsku hýřili v ničení životů. Stupeň barbarství se jeví všude v tom, v jaké míře lidé dovedou hospodařit svým a svých bližních životem. Bolševické vybíjení inteligence má varovný příklad v římském Severovi a vybíjení starých římských rodin, zejména senátorských; dosáhl tím barbarisace státu a správy, ale zároveň uspišil úpadek říše. Ostatně historik najde příklady bližší - v Rusku, v Ivanovi Hrozném nebo ještě lépe v Stěňkovi Razinu...

Bolševictví odpovídá mnohem více Bakuninu než Marxovi; a Marxe sleduje více v jeho prvé době revoluční - 1848 -kdy svůj socialism ještě neměl vypracovaný.

Bakunina by se mohli bolševici dovolávat pro svůj vyložený jesuitism a macchiavellism. K němu jsou dovedeni tou tajností spikleneckou, které přivykli, a úsilím po moci, po diktatuře; dosáhnout moci a udržet se v ní stalo se předním cílem; kdo věří, že dosáhl nejvyššího definitivního stupně vývoje, že má neomylnou vědomost celého společenského zřízení, ustane v práci o pokrok a zdokonalování a bude mít hlavní

a jedinou starost, jak si svou posici a moc udržet. Tak to bylo za reformace v katolicismu, a vznikla inkvisice a protireformace, tak je to v Rusku.

Bolševici málo znali - Rusko! Carism je nutil žít v zahraničí a proto Rusku odvykli; neříkám, že poznali Západ lépe, neznali ani ten, žijíce ve svých kroužcích. Poznali jej do té míry, že se oň zajímali a že jej dělali měřítkem Ruska. Věřice, že sociální revoluce bude také na Západě, a dříve než v Rusku, věnovali se propagandě na Západě do té míry, že pozornost pro poměry v Rusku byla rozptylována. K tomu ještě na tu propagandu vydávali poměrně veliké peníze. Politika bolševická je, jedním slovem, extensivní, ne intenzivní, extensivní uvnitř i na venek. Venkoncem primitivní, říkám.

Bolševictví ruské naprosto není totožné s komunismem; je to v nejlepším případě socialism a kapitalism státní. Opravdový trvalejší komunism podle posavadních zkušeností je možný jen na mravním a náboženském podkladě, je možný jen mezi přáteli; avšak do společnosti organisované přátelsky - na sympathii - máme všichni daleko. Komunistické pokusy se daří na začátku revoluci, za chvilkového nadšení, ale později, když se má nadšení osvědčit ve všedním životě, upadají a degenerují.

Režim Leninův byl připraven Kerenským a již Zatímní vládou; i Zatímní vláda i Kerenskij projeví neschopnost správní a dopřáli neschopným a špatným lidem značného pole působnosti. Lenin v tom pokračoval. Dráhu měl připravenou anarchickým postupem inteligence od roku 1906; tenkrát nepochopily ani strany nesocialistické, že po revoluci a po dosažení konstituce, třebaže nedokonalé, musí se politický postup stát pozitivnější. Lenin byl logický následek ruské nelogičnosti. Plombované vozy německé při tom hrály úlohu velmi podřadnou. Lenin se zmocnil Ruska, jak se ho před ním zmocnili jiní samozvanci - samozvanectví je přece dlouhá kapitola ruské historie. Lenin využil agitačně únavy válečné, rozvalu armády a touhy po půdě, kterou všechny socialistické a liberální směry od osvobození sedláků roku 1862 živily. Sedláci zabrali půdu, o komunismu nebylo u nich ani zdání, a sedláci - toť Rusko. Nesprávná je výtka, že Lenin a jeho pokus není ruský; je, je docela ruský; i systém sovětů je rozšířením primitivního ruského miru a artěle.

Jestliže Leninův režim nevytvořil komunismu a jestliže měl a má veliké vady a hříchy, není tím řečeno, že zlo nepřineslo Rusku a zvláště masse ruských mužiků i něco dobrého. Bolševism vznítil smysl pro svobodu, zejména vzrostlo vědomí vlastní moci v sedlácích, a dostalo se všem poučení o moci organisace, ustálilo se přesvědčení o nutnosti práce a pracovitosti (Lenin sám a mnozí vůdcové v tom jsou dobrým příkladem); v městech a v inteligenci zavládlo jisté (rousseauovské) oproštění. Ty a ještě jiné relativně dobré vlastnosti bolševismu smí a musí spravedlivý a věcný pozorovatel ruského vývoje konstatovat. Proti tomu je veliké a podle mého mínění největší minus rozvrat mravní, úpadek školství a výchovy, mravní a kulturní anarchie vůbec. Pravda, proč Rusko potřebovalo tak násilného procitnutí z caristického spánku? O tom každý, kdo Rusko miluje, bude přemýšlet; na prvním místě by tak měli činit přívrženci carismu a církve.

Dodávám, že to, co tu říkám, platí především o prvé době bolševismu; v době následující a podnes se vyvíjí a zejména se snaží uskutečnit komunism. Ovšem na účet blahobytu. Pokud se týká politiky intervenční a celé politiky vůči Rusku, stojím stále na stanovisku neintervence: bolševism znamená vnitřní krizi Ruska - ta se nedá léčit vsahováním zvenčí. Pravda, bolševici podporují ty snahy intervenční, že tak dychtivě stojí o uznání de jure - buržoú!

NA OBZORU DLOUHÁ NOC NĚMECKÉ TMY: 15.3.1939

Bylo mrazivo. Nesněžilo, ale poletovaly vločky sněhu. Strýc Cyril se s námi rozloučil už den předtím a vrátil se do Brna právě v den, kdy nám Čechům Slovensko uštědřilo trapný políček a prohlásilo se samostatným státem pod záštitou Němců. A psal se den patnáctého března 1939. Stál jsem to dopoledne v hloučku Dejvičáků u Chotkových sadů nad Myší dírou poblíže Kramářovy vily a najednou se objevila směrem od Hradu kolona vojenských aut a sunula se kolem nás směrem ke Klárovu. Na autech seděli neusměvaví vojáci v helmách a s puškami na kolenou a na hlavách helmy, ne ty československé kulaté helmy - a ty helmy prapodivných tvarů jsme potom po dlouhých šest let vidali všude po ulicích. I ta barva vojenských stejnokrojů

těch na autech naložených vojáků ve střehu nám byla jaksi cizí – ne ta naše svěže zelená, spíš kopřivová a z kopřiviny ty uniformy možná i byly. Němci. Tak to jsou tady ti pověstní Němci. Nemluvílo se. Vločky poletovaly a ten mráz pak po dlouhých šest let nepolevil. Ten den se v našem novém dejvickém gymnasiu nevyučovalo...

Když je chlapci třináct nijak se moc o vojáky obvykle nezajímá. Tedy když je australskému chlapci třináct. Ale pro nás třináctileté české hochy to tenkrát neplatilo. Prožili jsme v červenci rok předtím rozjásanou sletovou Prahu plnou optimismu. O Lordu Runcimanovi a jeho naočkované posedlosti údajným českým útlakem Sudetáků jsme jen semtam něco zaslechli. Prožili jsme pak ale mnichovanské září, skvělou mobilisaci československé armády, strašnou lítost Čechů ze zákeřné zrady západních spojenců a vyčítali jsme z tváří rodičů zklamání z té neuvěřitelné podlosti. A dnes, patnáctého března Léta Páně jeden tisíc devěset třicetdevět, jsme byli svědky počínající okupace své země poslušnou armádou zlovolného necivilisovaného křiklouna, jemuž naši údajní spojenci vydali Československo bezostyšně na pospas. To i nás třináctileté uhodilo mezi oči a ty nebylo možno nijak zavřít.

Nad naší zemí se snesl krutý stín. A v tu dobu se začalo poslouchat BBC hlásící se známými údery osudu z Beethovenovy paté symfonie a varující především Němce samé, že svému osudu jednou neujdou. Nevědělo se ještě, že za pár měsíců rozpoutá ten německý křikloun světovou válku. Ale nepamatuji se, že by se mezi tím patnáctým březnem a počátkem září toho roku, kdy Němci napadli Polsko, ozývaly v Praze hlasy toužící po míru. Ty hlasy milionů Angličanů a Francouzů odsuzujících Čechy k německému míru a tleskající přihloupnému a naivnímu Chamberlainovi s jeho kouskem papírku po návratu ze schůzky s Hitlerem nám zněly hluše. Pro nás znamenal věčný mír jen věčné ponížení, věčné panování zpupných německých hrdlořezů. Když pak padly první výstřely na polských hranicích a když tak skončil onen falešný mír, začínala svítat – teprve tehdy začínala svítat – naděje. Jen válka a násilné svržení násilníka nás mohlo vysvobodit. Tím jsme si byli i my, tehdy jako velmi mladí již tehdy z eventuelního pacifismu tvrdou skutečností vyvádění, jisti. Kázat tehdy mezi Čechy pacifismus by bylo bývalo krutým výměchem a rozhřešením daným útočnému vrahu. On ale pacifismus tehdy také Čechům už také nikdo nekázal...

Náš hlouček u Chotkových sadů toho březnového dopoledne ještě ani neměl ponětí o tom co bude naši zemi čekat. Jen jsme tušili, že onoho dne kdy začala okupace naší země a kdy se tam vetřeli naši úhlavní nepřátelé, že tehdy se nad námi počal snášet stín jakési temné a hluboké noci.

Štěpán Skřivánek

LETEM SVĚTEM

Není prostě možno nezačít náš průlet českou zahraniční periodikou výtvoř Evy Strážovské. Její Český kalendář na rok 2007 je hotovou pokladnicí zajímavých rozmanitostí – najedme tam kromě tradičních křížovek a receptů na české i nečeské pokrmy také klipky z české historie, astrologické glosy a vůbec věcičky, jichž by se člověk jinak jen velmi těžkojinde dopátral. Mne zaujala zejména stať Dagmar Štětinové o velkém českém hudebním skladateli osmnáctého století Josefu Myslivečkovi, plná pozoruhodných informací o tomto v jeho rodišti jaksi pozapomínaném geniovi. Nevěděl jsem, že Mysliveček byl synem šáreckého mlynáře a zámožného pražského měšťana Myslivečka a že se narodil v Sovově mlýně v Praze na Kampě jako dvojče bratra Jáchyma. Že do Itálie, kde proslul jako „il divino Boemo“, odešel až skoro jako třicátník, a že byl přítelem Mozartovým. V hudebním světě je pokládán spíše za Rakušana/Němce. Pro nás Čechy je typické, že hudba pražského rodáka Myslivečka je v jeho rodišti spíše pouze vzácnou raritou, zatímco zahraniční slátaniny bez melodie a rytmu vydávané za hudbu nás denně ohlušují... Kromě Kalendáře 2007 přišla Eva Strážovská v posledním dvojčísle Českého dialogu i se vzácnou vzpomínkou na nás Sydnejské. Navštívila nás před deseti léty a v sokolském Nárdoním domě se zúčastnila živé debaty o poměrech v republice. O tom teď píše toto: „Právě před deseti lety jsem přistála... v Sydney v Austrálii. 17.listopadu v 17 hodin, 7 let po sametové revoluci jsem měla besedu v Sokole.Bylo to báječné setkání s báječnými lidmi, z nichž mnozí jsou mými dobrými přáteli dodnes a já si toho velice vážím. Počasí bylo typicky jarní, 25-27 stupňů Celsia, kytky voněly, ptáci řvali (v Austrálii se o jejich zpěvu dá těžko mluvit), a moře na Bondi Beach mi ukázalo, zač

jet toho loket, když do něho člověk vlezle a nemá patřičné vědomosti či zkušenosti, jak s ním zametou vlny. Byl to nádherný čas, který už asi nezopakují, ale mám jej ve svém srdci, ve své mysli a popsala jsem jej do knížky. Knížce jsem za deset let nenašla vydavatele, což je moje chyba, protože když čas věnuji Českému dialogu, nemohu jej věnovat už ničemu jinému...". Potud Eva Strížovská. Nu, neměli bychom snad paní šéfredaktorku Českého dialogu přesvědčit že taková návštěva moře na Bondi zopakovatelná je? Kromě nahoře citovaných vět Evy Strížovská také dodává, že tehdy ještě věřila tvůrcům sametu - ona to říká trochu jinak, ale tak to vyznívá.

Kanadské Listy z konce minulého roku přináší dvě zajímavosti hodné našeho pozoru. V našem říjnovém čísle jsme citovali výňatek z práce historičky dr. Věry Olivové o osmadvacátém říjnu. Kanadské Listy diskretně upozorňují, že dr. Olivová oslavila "významné životní jubileum", ale rok jejího narození, 1926, uveden je. Druhou zajímavostí je několik podrobností o Růžovém paloučku, místa u vsi Moravice poblíže Litomyšle, kde se skupina Českých bratří v roce 1948 loučila svlastí před odchodem do exilu. Dovídáme se, že palouček má čtvercovou plochu o rozloze 340 čtverečních metrů a rostou na ní skutečně růže zvláštního druhu označeného francouzským badatelem Karlem Liné za Rosa Gallica, galská růže. Růžový palouček prý býval dávným pohanským obětištěm, které se po staletí pietně místními lidmi uchovávalo.

Prosincové číslo časopisu České Obce Sokolské SOKOL přináší celou řadu zajímavostí ze sokolského života doma i v zahraničí, ale upoutal mě zejména obrázek pohledné sokolovny v moravském městě Vsetín. Vypadá věru majestátně. Člověka napadá, že i naši sokolovně v Sydney by se v roce jejího výročí narozenin mohlo dostat uveřejnění v oné publikaci jejího portrétu, ale to asi bude záležet především na nás.

"American Sokol", tradičně tištěný výlučně v angličtině, obsahuje velkou serii fotografií za sokolského života ve Spojených státech i z návštěvy amerických sokolů loňského sletu v republice. Přestože náš Věstník je zatím psán a tištěn z větší části v našem rodném jazyce, tušíme i my, že se blíží den, kdy bude vycházet jen anglicky. Jen aby ale vůbec vycházel, jen aby ho vůbec někdo četl, byť třeba anglicky...

Australské krajanské publikace hýří všehochutí zpráv a tom i onom. V posledním čísle melbournského Kvartu s politováním čteme, že Australská pošta zamítla návrh na známku připomínající sto let od narození z Prahy kdysi došlého Edouarda Borovanského, který v Melbourne založil první australskou profesionální baletní skupinu. Podobně i Česká pošta odmítla vydat známku uctívající 130. výročí narození Tomáše Bati s odůvodněním, že nejde "o významnou osobnost", zatímco Německá pošta prý při té příležitosti vydala známku nesoucí Baťův portrét. Z téhož pramene se dovídáme, že podle zprávy uveřejněné v americkém časopisu TIME mezi šedesáti osobnostmi, "hrdinů naší doby", je nejen Václav Havel, ale i Martina Navrátilová. "Krajanský list" z Queenslandu přináší stať o historii perníkářství a vyplývá z ní, že "medové pečivo" bylo nalezeno již ve staroegyptských hrobech. A v canberské Besedě v lednovém čísle nalézáme reportáž dopisovatele z předvánočního trhu v adventní Vídni. Štědrý bratr šéfredaktor mi tentokrát podstrčil ku přečtení i prosincové číslo časopisu Klokan vydávaného v Perthu v Západní Austrálii v němž se poučuji o způsobu slavení vánoc v minulosti. První veřejné vánoční stromy se prý objevily v Brně v roce 1924 a potom v Plzni v roce 1925, načež se potom staly samozřejmou zvyklostí i v jiných našich městech.

zVěstník SKV Sokola München - tak se ta publikace nazývá - uveřejňuje poučnou kapitolku o německých "turnerech" v Čechách a na Moravě. Podle autorky Jitky Scholzové byl v roce 1862 založen v Praze "Deutscher Turnverein in Prag". Později pak vznikly i další Turnvereiny v Chebu, Liberci, Brně i jinde. Podle Jitky Scholzové jak Sokolu tak německému Turnvereinů předcházely v Praze v první polovině devatenáctého století tělovýchovné instituty, navštěvované zprvu jak německými tak českými cvičenci a mezi nimi byl i pozdější zakladatel Sokola Miroslav Tyrš. Vídeňské Svobodné Listy bere člověk do ruky s trochou závisti. Jsou vydávány mnohem častěji nežli jiné české zahraniční noviny. Jsou v nich články psané česky i slovensky, a noviny jsou jakýmsi malým zrcadélkem české a slovenské Vídně. Mají také z první ruky zprávy z České republiky a podle jedné takové zprávy v jednom prosincovém čísle Vídeňských Svobodných Listů má barrandovské filmové studio v Praze nyní největší filmový ateliér v Evropě. V témže čísle onoho časopisu můžeme také obdivovat fotografii nové české barevné vlakové soupravy "Pandolino" jezdící na trati Praha - Vídeň. Na vídeňském Jihovýchodním nádraží souprava zřejmě vzbudila

rozcuch mezi cestujícími na nástupištích. Jakoby nějakým mimovolným zásahem se mi do ruky dostalo i listopadové číslo oběžníku smíchovské jednoty sokola Zpravodaj a do oka mi padlo složení členstva k prvnímu lednu 2006: 168 mužů, 327 žen, 3 dorostenci, 4 dorostenky, 46 žáků, 32 žákyň. Sydnejská jednota snad nezbledne závistí. A podobným zásahem se mezi mou povinnou četbu připletl i Škrob, "školní krounský občasník" vydávaný Základní školou v Krouně. Jejich červnové číslo z roku 2006 má čtyřicet solidních stránek. Na jedné z nich popisuje žákyň Sára Giansanti prohlídku Hradčan a mimo jiné praví: "... šli jsme přes Loretánské náměstí. Je tu židovská kaple zvaná Loreta a na ní je sedm zvonečků, které v celou hodinu hrají krásnou melodii...". Ze Škrobu jsem se také dověděl, že jméno "Jitka" vlastně znamená "židovka", Matouš že je "dar boží" a Simona že znamená "naslouchající". A jistě oceníte i jedno dlouhatánské slovo mezi hlavolamy Škrobu – nejneobhospodařovatelnější... Škrob sice obsahuje varování, že "Kopírování či jiné používání jakékoliv části bez souhlasu vydavatelů je zakázáno", ale riskněme to. Jak se tak probírám mně bratrem šéfredaktorem přihranými tiskovinami padá mi do oka i Plzeňský deník z třetího října. Že by snad bratr Zahradka mířil na plzeňské, napadá mě. Nebo byl snad inspirován notorickým obdivovatelem Plzně Jiřím Jelínkem? Ale v tu ránu na mě hledí fotografie okouzující krásky Taťany Kuchařové, osmnáctileté rodačky z Trnavy avšak s nynější residencí v Opočně, která se jako první Češka stala královnou krásy s titulem Miss World! Nu, vládu Češi ještě stále nemají, ale ta Kuchařová jim všem dala flek.

Zmiňme se nakonec i o onom eminentním zahraničním časopise Nový Polygon (dříve jen Polygon), jehož příspěvky jsou pochoutkou pro oči i duši exilového čtenáře. Říjnové číslo má obvyklý přehled událostí doma i ve světě, vyvážené úvahy Jiřího Ješe a celou řadu dalších pozoruhodností včetně článku Jiřího Brebera o izraelsko-arabském konfliktu. Ten mimo jiné klade pertinentní otázku – "A bojuje Izrael jen za sebe? Podle těch nejradikálnějších islamistů je Izrael jen první překážka, která musí být překonána aby islám opanoval celý svět...". Najdeme tam i kritickou úvahu Oty Ulče o poměrech v České republice i jeho jiné postřehy a přílehlavý rozbor Milana Hulíka o poměrech v české justici. "Dodnes nikdo nevysvětlil proč bylo StB poskytnuto tolik času, aby mohla plánovitě ničit důkazy své zločinné činnosti a proč vůbec StB existovala ještě několik měsíců po převratu...". Polygon je báječné čtivo.

Těším se, že mi bratr Jarda Zahradka příště opět přihraje kupu časopisů se svým tradočním "Hele podívej se na to" - a pokud nám v tom nezabrání protesty čtenářů podíváme se na to.

Pročítal Bořek Šindler

Stručné dějiny Sokola *(Uvádíme doslovně podle publikace **SOKOLSKÝ VZDĚLAVATEL - VĚSTNÍK VZDĚLAVATELSKÉHO SBORU ČOS** včetně údajů, předcházejících vznik Sokola a údajů, které redakce Věstníku nemohla ověřit.)*

Zpracovala Zuzana Sekalová, vzdělavatelka župy Jihočeské

776 př.n.l. až 393 n.l. = konání antických olympijských her

17. stol. = J. A. Komenský „škola hrou“, pohyb, hygiena pro žáky

17. stol. = cvičí pouze šlechta, vyšší stavy (šerm, tanec, kůň)

1720 = Strakova akademie pro chudou mládež z vyšších stavů

18. / 19. stol. = velký zájem o tělesná cvičení – vznik tělocvičných ústavů v Praze

1847 = snaha o založení cvičebního spolku na základě dobrovolnosti

10. 9. 1822 = narodil se v Praze Jindřich Fügner – 1. starosta, mecenáš (stavba 1. sokolovny), kulturní a společenská činnost v Sokole

17. 9. 1832 = narodil se v Děčíně Miroslav Tyrš – 1. náčelník, tvůrce českého tělocvičného názvosloví, dal Sokolu úkol, směr a cíl

16. 2. 1862 = založena Tělocvičná jednota Pražská

5. 3. 1862 = zahájení cvičení v tělocvičně Jana Malypetra

1. 6. 1862 = předání praporu (autor Josef Mánes), 1. společné cvičení

1862 = založení devíti tělocvičných jednot

3. 7. 1863 = položen základní kámen 1. sokolovny na světě

9. 12. 1863 = zahájeno cvičení v nové sokolovně

1863 = založení dalších sedmi tělocvičných jednot

- září 1863** = 1. školení cvičitelů (vedl M. Tyrš)
- listopad 1863** = oficiální název SOKOL
- 1864** = založen Sokol v Americe
- 22. 2. 1865** = konaly se první šibřinky jako soukromý bál J. Fügnera
- 15. 11. 1865** = náhle zemřel starosta Sokola Pražského J. Fügner
- 1866** = návrh na vytvoření sokolské vojenské jednotky – zamítnut
- 1866** = Tělocvičný ústav pro hochy a dívky
- 1869** = Tělocvičný spolek paní a dívek pražských jehož starostkou se stala Žofie (Sofie) Podlipská a cvičitelkou Klemeňa Hanušová
- 70. léta 18. stol.** = velká hospodářská krize – projevila se i v Sokole
- 70. / 80. léta 18. stol.** = oživení činnosti
- 1881** = Tyrš jmenován soukromým docentem na české Technice
- 1882** = v Praze na Střeleckém ostrově se konala "Jubilejní slavnost Sokola Pražského" - prohlášena za I. slet Zúčastnilo se 76 sokolských jednot a hosté polští, jihoslovanští a američtí.
- 1882** = Tyrš jmenován soukromým docentem na filozofické fakultě Univerzity Karlovy
- 1883** = Tyrš jmenován mimořádným profesorem dějin umění
- 1883** = Tyrš je donucen vzdát se práce v Sokole
- 8. 8. 1884** = Tyrš tragicky zahynul - nalezen v řece Aacha nedaleko Oetzu v Tyrolských Alpách
- 9. 11. 1884** = pohřeb Dr. M. Tyrše v Praze – celonárodní manifestace. Tyršovy ostatky uloženy na Olšanských hřbitovech do společného hrobu s J. Fügnerem.
- 1884** = snaha o vytvoření sokolského ústředí – nepovoleno úřady
- 1884** = zakládání žup dle staršího Tyršova návrhu (nepovoleno již v letech 1863, 1868 a 1871)
- 1887** = plánován 2. slet k 25 letům Sokola – nařízena redukce programu, proto slet zrušen
- 1888** = schváleny stanovy České obce sokolské (ČOS)
- 24. 3. 1889** = konala se ustavující schůze ČOS, již se zúčastnili zástupci všech tehdejších 11 žup, starosta Jan Podlipný, náčelník František Čížek, jednatel Josef Scheiner
- 1891** = II. slet – v Královské oboře, součást Jubilejní výstavy. Prostná s hudbou, cvičení žup s náčiním, závody na nářadí a ve skoku vysokém (2 473 cvičenců, 229 jednot s 24 268 členy)
- 1892** = vznikla Moravsko-Slezská Obec Sokolská (MSOS)
- 1895** = III. slet – součást Národopisné výstavy Československé, Sokolský pavilon. Prvé vystoupení dorostu a sokolské jízdy. Poprvé na Letenské pláni (přes 5 000 cvičenců, 350 jednot s 36 000 členy)
- 1897** = vznikají Dělnické tělocvičné jednoty (DTJ) – stranický základ
- 1901** = IV. slet – poprvé cvičily ženy (kužele); hlavní program 2x; závody mužů: nářadí, atletika, šplh, zápas. Bohatý kulturní program (9 560 cvičenců, 571 jednot s 27 226 členy)
- 1907** = V. slet – první „velký slet“. vystoupení školní mládeže, žákyň, moravské tance v krojích; 1. sletová scéna – Šachový turnaj. Velká účast ze slovanských zemí (12 900 cvičenců, 710 jednot s 90 000 členy)
- 1908** = založen Svaz slovanského sokolstva
- 1912** = VI. slet (1. slet Svazu slovanského sokolstva) trval 5 týdnů. Prostná mužů se sportovními prvky, ustavena komise žen, antická výzdoba – hold antice a povzbuzení národa (32 352 cvičenců, 1026 jednot s více než 100 000 členy)
- červenec 1914** = Rakousko vypovědělo válku Srbsku
- 1915** = rozpuštěna ČOS i Svaz „Slovanské sokolstvo“ - činnost řízena župami.
- 28. 10. 1918** = vznik samostatné ČSR - velký podíl sokolů
- 1920** = VII. slet - I. středoškolské hry, průvod dorostu, soutěže dorostu a členstva, poprvé pochod J. Suka „V nový život“, vystoupení armády. T.G. Masaryk na Letné (přes 100 000 cvičenců, 2 629 jednot s 500 000 členy)
- květen 1925** = slavnostní otevření Tyršova domu - dar VIII. sletu
- 1926** = VIII. slet - 1. sletové lyžařské závody, II. středoškolské hry, průvod studentů. Slet slovanského dorostu. Poprvé na Strahově. Soutěže ve sportech i pro ženy. Slet řízen z Tyršova domu, zde otevřeno sokolské muzeum

- 1932** = IX. slet ke 100. výročí narození M. Tyrše a 70. letům trvání Sokola. Zimní sletové hry, dny školní mládeže, žactva, dorostu, členstva, III. středoškolské hry, Přebor Svazu „Slovanské sokolstvo“. Kulturní pořady, soutěže sokol. souborů divadelních, loutkových, pěveckých, hudebních a trubačských sborů. (143 863 cvičenců, 3 134 jednot s 548 885 členy)
- 1938** = X. slet . v době fašistické hrozby. Zimní přebor ČOS a SSS, IV. středoškolské hry, I. slet žactva a průvod. 29 tisíc mužů ve skladbě „Přísaha republiky“ (autoři Pecháček, Seehák), 30 tisíc žen cvičilo „Rej“, dorostenky s májkami. Slet trval 5 týdnů. Poprvé ozvučení Strahova pod cvič. plochou. Průvody - národní manifestace (348 086 cvičenců, 3 337 jednot s 818 188 členy)
- II. světová válka** - odbojová činnost
- 12. 4. 1941** = úředně byla zastavena činnost Sokola, Tyršův dům byl uzavřen
- 8. 10. 1941** = Česká obec sokolská byla výnosem říšského protektora Reinharda Heydricha rozpuštěna, její majetek zabaven, byli zatčeni vedoucí činovníci a někteří z nich popraveni, nebo deportováni do koncentračních táborů
- 27. 5. 1942** = atentát na Heydricha, odbojová skupina „Jindra“. (Vaniček)
- 1945** = květnové povstání - účast sokolů - obnovení činnosti Sokola
- 1948** = IX. slet - nadšená příprava, uskutečněn až po únoru 1948 (nařízena výměna činovníků). Prosná „Věrní zůstaneme“, opakován „Rej“ žen, tance dorostenek, kužele žen), vystoupení táborníků (2 500), cyklistický a jezdecký rej. Cvičení celků z DTJ, ROH, Polska, Lužice, Jugoslávie a SSSR. během průvodů demonstrace proti komunistickému režimu - zatýkáni a vylučováni ze Sokola - 11 tisíc členů vyloučeno (585 000 cvičenců, 3 367 jednot s více než milionem členů)
- prosinec 1952** = zrušena ČOS (název Sokol zůstal jen vesnickým jednotám - většinou fotbal)
- 1952 až 1957** = sjednocenou tělovýchovu řídil Státní výbor pro tělesnou výchovu
- 1957 až 1990** = tělovýchovu řídil Československý svaz tělesné výchovy (ČSTV)
- 1968** = pokus o obnovení ČOS - velice krátká doba - okupace vojsky Varšavské smlouvy v srpnu 68, po ní „normalizace“
- 7. 1. 1990** = obnovena činnost Československé obce sokolské, postupně se obnovovaly tělocvičné jednoty a historické župy
- 1993** = založen Světový svaz sokolstva
- 1994** = XII. slet - po 46 leté přestávce. Průvod Prahou. Dvě slavnostní odpoledne s 12 skladbami, zahájení - pražské zvony. Účast prezidenta Havla a veřejných činitelů. Sportovní soutěže, kulturní a společenské akce. Velká účast zahraničních sokolů. Slet - důkaz, že Sokol žije (23 100 cvičenců, 920 jednot se 165 150 členy)
- 2000** = XIII. slet - součást akce „Praha - Evropské místo kultury 2000“. Sportovní soutěže, kulturní a společenské akce. Průvod Prahou, dvě sletová odpoledne a Národní sletový večer. (22 000 cvičenců)

Vzpomínka na generála Karla Kutlvašra *Jaroslav Hamouz*

Členové Sokola Chomutov společně s okresní organizací Českého svazu bojovníků a se zástupcem primátorky města Chomutova vzpomenují v pátek 6. října 45. výročí úmrtí generála Karla Kutlvašra. Jeho pamětní deska umístěná u vchodu do budovy sokolovny byla odhalena před pěti lety.

Jméno Karla Kutlvašra, narozeného 27. ledna 1895, je úzce spojeno s Chomutovem, v němž působil osm let jako velitel 2. pěší brigády v letech 1923 až 1931, po skončení 1. světové války, kterou prožil v Rusku jako legionář. Byla mu podřízena skupina zajišťující sibiřskou magistrálu, po níž se legionáři vraceli do vlasti. Práce v legiích ho zcela pohltila. Připravila ho k zodpovědnosti a věrnosti ke státu, který pomáhal vytvářet.

V osvobozené vlasti se v říjnu 1920 stal velitelem pěšího pluku Mistra Jana Husa v Českých Budějovicích, po třech letech byl převelen do Chomutova, kde v květnu 1928 dosáhl hodnosti brigádního generála.

V Chomutově se začal výrazně uplatňovat v místní sokolské jednotě. Trvalé vzpomínky na něho jsou uchovány v zápisech chomutovského Sokola. Z nich se dozvídáme, že byl 14. dubna 1926 zvolen II. Místostarostou jednoty, umožnil vojákům se zájmem o cvičení v Sokole navštěvovat cvičební hodiny, což zvláště uvítala sokolská mládež. V roce 1925 přijal výbor jednoty jeho návrh, aby členové jednoty byli získáváni do tvořící se Masarykovy letecké ligy. Výsledek byl překvapující. Už v tomtéž roce se do této organizace přihlásilo 54 členů Sokola. Tím byly vytvořeny podmínky k tomu, aby v Chomutově vznikla Krušnohorská župa Masarykovy letecké ligy, jejímž předsedou byl zvolen Karel Kutlvašr. Župa v té době působila od Loun až po některé horské obce, měla 560 členů a 72 dorostenců. Z Kutlvašrova podnětu chomutovská sokolská jednota věnovala stuhu na prapor 46. pěšího pluku, když německé vedení města odmítlo tento akt provést. Prapor pluku věnovalo město Louny.

Karel Kutlvašr se také stal z podnětu chomutovského Sokola předsedou přípravného výboru na postavení pomníku T. G. Masaryka. Sbírkový na jeho realizaci byly zahájeny v roce 1928. K odhalení pomníku v roce 1938 však už nedošlo z důvodu mnichovských událostí v roce 1938. Podstavec pro pomník byl také počmárán hakenkreitskými kříži. Přesto však busta T. G. Masaryka v Chomutově byla.

Z podnětu K. Kutlvašra byla v roce 1928 odhalena na nádvoří Masarykových kasáren u příležitosti 10. výročí vzniku Československé republiky. Za zmínku také stojí, že českému obyvatelstvu byla umožněna návštěva kina v sousedních Štefaníkových kasárnách, když ostatní kina ve městě promítala filmy jen v německé řeči.

V kritickém roce 1938 provedl bezvadně obě mobilizace. Krátce po německé okupaci českých zemí se Kutlvašr zapojil do vojenské odbojové organizace Obrana národa. Při povstání českého lidu v květnu 1945 se stal vojenským velitelem Prahy. Po únorových událostech byl postaven před soud, nařčen z vlastizrady a odsouzen na doživotí. Po vyhlášení rozsudku nad všemi 12 odsouzenými generály náhle zazněl zvukný povel generála Kutlvašra: „*Naposledy na můj povel! V dvojstupu nastoupit!*“ Kutlvašr pak vystřídal několik věznic.

Po dlouhých 11 letech, čtyřech měsících a dvaadvaceti dnech se mohl 10. května 1960 vrátit ke své manželce. U obnoveného soudního jednání (už po jeho smrti) ve dnech 15. a 16. května 1968, byl zproštěn obžaloby, podle níž byl odsouzen k doživotí. Po příchodu z vězení se setkal s manželkou, která po dlouhá léta strádání neměla snadný život. Kutlvašrovi bylo po propuštění 65 let a byl mu přiznán starobní důchod ve výši 230 Kčs. Komise mu doporučila, že si ještě může nějaké peníze přivydělat jako noční hlídač. Náhlá smrt jej potkala u lékaře ráno po osmé hodině 2. října 1961. Jeho podlomené zdraví dokazují vězeňské záznamy, vážné zdravotní potíže se u něho projevovaly i na svobodě.

Zprávu o jeho pohřbu nedovolil režim zveřejnit. Přesto obřadní síň strašnického krematoria v pátek 6. října nestačila pojmout všechny smuteční pozůstalé. „Bráškové“ si prosadili čestnou stráž u jeho rakve. Kutlvašrův popel je uložen v hrobu na Olšanech.

Ve vzpomínkách pamětníků a přátel žije však stále. Jeho jméno je zapsáno i v Pamětní knize města Chomutova. Bylo dobře, když při vzpomínkovém odpoledni byla mezi dospělými přítomna i početná chomutovská sokolská mládež.

Měsíčník „Sokol“ 11/2006

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).

Nájemné je 60 AUD pro jednu osobu, 80 AUD pro 2 osoby, 100 AUD pro 3 osoby a 110 AUD pro 4 osoby na noc (minimum 4 noci).

Čisté povlečení a ručníky jsou samozřejmě dodány v ceně.

Sleva je možná za ubytování na 10 dní a více.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

PROGRAMY "ČESKÉHO ORFEA".

Neděle 4.února 2007 ve 14 hodin:

promítáme znamenitou nahrávku Smetanovy opery „Dalibor“ z roku 1997. Hrají a zpívají čeští umělci s podtitulky v angličtině. Opera je zasazena do historického rámce starobylého města Kutná Hora. Hudební i pěvecká úroveň včetně kostýmů je výborná.

Neděle 4.března 2007 ve 14 hodin:

filmová nahrávka Mozartovy opery „Don Giovanni“ z roku 1979. Orchester pařížské opery diriguje Lorin Mazel, Dona Giovanni zpívá Ruggero Raimond, Donu Elviru Kiri Te Kanawa a Zerlinu Teresa Berganza. Nezmeškejte toto strhující, očím i uším lahodící drama!

Těšíme se na Vaši účast.

Možnosti podpory magazínu OS noviny.cz

OS noviny.cz jsou zpravodajským portálem o občanské společnosti. Jejich cílem je propagovat myšlenku občanské společnosti, informovat co nejširší veřejnost o ní a jejich subjektech, o jejich projektech, akcích, osobnostech i problémech.

OS noviny.cz chtějí být také informačním zdrojem pro neziskové organizace, obecní, městská a krajská zastupitelstva i firmy a instituce, které s nimi a dalšími součástmi občanské společnosti spolupracují. Budou také zveřejňovat a vyzdvihovat přínos donátorů pro rozvoj občanské společnosti v České republice.

OS noviny.cz jsou projektem občanského sdružení Centrum pro podporu rozvoje občanské společnosti (CEPROS). Vzhledem k omezeným finančním zdrojům tedy oceníme a budeme vděční, pokud se rozhodnete tento projekt podpořit. Pomůžete tak nejen nám a konkrétně internetovému magazínu OS noviny.cz, ale i propagaci činnosti řady neziskovek, jež působí v oblastech jako péče o zdravotně postižené, o opuštěné a handicapované děti a seniory, ochrana životního prostředí a kulturních památek, prosazování lidských práv, humanitární pomoc apod.

Podpořit nás můžete prostřednictvím finančního daru na účet 109 101 3492/5500, komerční inzercí na portálu, bezplatným zajištěním potřebných služeb i dalšími formami.

Pro bližší dotazy nás, prosím, kontaktujte na „obchod@osnoviny.cz“.

Děkujeme za vaši pomoc.

Petr Bídlo, předseda CEPROS, o.s.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Neděle 18/2/2007 v 15.00 hodin (Povšimněte si změny začátku představení):

FRANK MEZI NÁMI

Krátký dokumentární film o vzestupu a pádu neblaze proslulého sudetského Němce - vyhlazovatele českého národa v dobách nacistické okupace.

MUŽI BEZ KŘÍDEL

První rok znárodněné kinematografie přinesl na plátna kin pětici filmů z okupační tematikou. Jednoznačně nejlépe dopadlo okupační drama režiséra Františka Čápa Muži bez křídel, situované do událostí kolem heydrichiády. Hrdiny příběhu s akčními prvky jsou členové odbojové skupiny, kteří pracují na mimořádně exponovaném místě - na ruzyňském letišti. Jde většinou o zaměstnance údržbářských dílen, kteří ukrývají mimo jiné i malého chlapce Jirku, který zázrakem přežil tragédii v Lidicích. Proti nim stojí německé vedení letiště, gestapo a velice aktivní donašeč - vedoucí údržby Ullmann, původem sudetský Němec... Jeden z jedenácti filmů oceněných Zlatou palmou na festivalu v Cannes v roce 1946. Režie: František Čáp. Hrají: Vladimír Hlavatý, Gustav Nezval, Marie Nademlejnská, Darja Hajská, Eduard Linkers, Jiřina Petrovická a jiní.

Neděle 18/3/2007 v 15.00 hodin:

BESEDA S PROF. EDGAREM DUTKOU Z PRAHY

V Sydney právě dočasně pobývá profesor FAMU Edgar Dutka („Garyk“), syn dávno zemřelé paní Dory Lupínkové, majitelky „Invisible Mending“, autor knihy o životě své matky v Austrálii „Slečno, ras přichází“, za niž mu byla v říjnu 2005 udělena v Praze státní literární cena. Místo obvyklého filmového programu Ponrepo uvede několik krátkých kreslených a loutkových filmů pana profesora. Po jejich promítnutí bude beseda s autorem. Těšíme se na hojnou účast zejména také těch, kdo jeho matku kdysi znali.

Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney bude v neděli 15.dubna 2007 ve 14.00 hodin v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest.

CONSULATE – GENERAL OF THE CZECH REPUBLIC
SYDNEY

169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 02 9371 9635, telephone: 02 9371 0860
e-mail:sydney@embassy.mzv.cz, website:www.mzv.cz/sydney

**Generální konzulát České republiky v Sydney
přijme na plný úvazek
administrativní pracovníci pro práci na konzulárním úseku**

Požadavky:

- ukončené středoškolské vzdělání
- znalost práce na PC
- vynikající znalost českého a anglického jazyka (slovem i písmem)
- zkušenost s administrativní agendou
- organizační schopnosti, příjemné a korektní vystupování, spolehlivost, diskrétnost a loajalita nezbytná
- české státní občanství a trvalý pobyt v Austrálii, případně australské státní občanství
- čistý trestní rejstřík
- předpokládaná doba výkonu práce - 1 rok
- předpokládaná doba nástupu - květen/červen 2007

**Písemné přihlášky spolu se stručným životopisem zašlete laskavě do 28. 2. 2007 na adresu: Consulate General of the Czech republic
169 Military Rd
Dover Heights NSW 2030**

Případné doplňující dotazy na telefonním čísle 02 9371 0860, linka *11.

Mimořádné konzulární hodiny pro veřejnost

Generální konzulát České republiky v Sydney si dovoluje opakovaně oznámit, že z důvodu snahy pomoci těm z vás, kteří bydlí ve větší vzdálenosti od Sydney a mají problémy s návštěvou našeho úřadu během pracovního týdne, byly zavedeny úřední hodiny i v některé vybrané soboty v měsíci.

V měsíci únoru bude náš generální konzulát otevřen pro veřejnost dne 24. 2. 2007 od 09.00 do 11.30 hod.

Tyto soboty budou vždy s předstihem oznamovány na našich internetových stránkách.

Karel Šrol - konzul

CESTA DO ZASLÍBENÉ ZEMĚ *Milada Kozáková (Dokončení)*

A nyní si myslím, že jste zvědaví, co se stalo s mojí kamarádkou. Když jsme tam stály v té dřevěné kůlně, tak se rozplakala a co ona těm Rusákům řekla, když jsem z té boudy odešla, to nevím. Ale později mi vyprávěla svůj příběh. Také jí poslali na komandaturu a sice s tím chlapem, který nás z vlaku vytáhl a dle jejího vyprávění to musel být sadista. Když šli tou pěšinou, občas jí řekl „Zastav“, vyndal pistoli, odjistil ji a mířil na ni a říkal jí „Tady tě zastřelím a hodím do škarpy a nikdo tě ani hledat nebude.“ Pak ale pistoli schoval a pokračovali po pěšině. Došli až ke komandatuře, což byl opět dřevěný barák, položil ruku na kliku u dveří a říkal „Mám tě vzít do mého baráku nebo sem na komandaturu.“ Velmi dobře věděl, že pokud se neocitne tady, bude doufat. Tedy natahoval její nervy. Po dostatečném napětí jí vzal k sobě do baráku, další dřevěné boudy. A řekl: „Když se se mnou vyspiš, tak tě ráno pustím, mám služ-

bu na prvním ranním vlaku.“ Udělala, co bylo nejrozumnější v takové situaci. Když se svlékala, stříkal na ní kolínskou a snažil se jí stříknout ten parfém do očí.

Ráno jí řekl, že má kontrolu prvních šesti vozů, dal jí ty vypůjčené papíry a poručil jí, aby si sedla do prvního vozu, že ji nechá odjet. Avšak ani toto nebylo tak jednoduché. Cestou k vlaku se zastavili v kantýně, kde jí nechal nalít půl litru kořalky a poručil jí to vypít. Do toho přišel jiný voják a naštěstí shlédl její kabelku a oba si začali rozdělovat její obsah, což využila hostinská a vylila skoro celý obsah toho půllitru, nechala jen trošičku na dně. A pokračovalo se k vlaku. Moje kamarádka si sedla poslušně do prvního vagónu a když přišel sadista, podala mu třesoucí se rukou nešťastné doklady. Voják zakroutil hlavou a řekl „Das stimmt nicht.“ To byl jeho poslední sadistický kousek. Ještě jednou si zabrnkat na její nervy. A nakonec jí papíry podal a nechal ji odjet.

Tak neslavně skončil náš výlet na Wertersee. Ale jaké jsme při tom všem měly štěstí, to jsme si teprve uvědomily asi tak za 14 dní. Rakouské noviny byly plné následující události. Ošetřovatelka nějakého sirotčince vezla děti do Lince a sama se vracela do Vídně stejným nočním vlakem jako jsme jely my. Přesto, že její doklady byly v pořádku, Rusové jí z vlaku poručili vystoupit. Znásilnili ji a zřejmě, protože se bránila, tak ji zabili a položili na koleje, předpokládajíc, že jí příští vlak přejede. Což se nestalo, našli ji včas a celá špinavá aféra praskla.

Blížily se vánoce. Deštivé plískanice, tmavé dny pod mrakem a mé obavy, jak tu zimu přežiji s mým nedostatečným oblečením a jediným párem bot. A když se zdá být nejhůře, odněkud zavítá překvapení. Přišel dopis ze Švýcar. Julius mně vysvětlil svou situaci, že je rozvedený a má 3 syny, kteří žijí s nemocnou matkou, která má leukémii a neví se, jak dlouho bude ještě živa a že je možné, že bude muset převzít děti on. Mám-li do toho odvalu, že by si mne rád vzal.

V té době byly Švýcarský ráj Evropy. Julius přijel na vánoce do Vídně. Koupil mi kožich a pořádné boty a naplánovali jsme nový únos z ruské zóny. Tentokrát s vypůjčeným švýcarským pasem od jeho sekretářky, která se mi při troše dobré vůle dosti podobala - alespoň popis, barva očí a vlasů, výška a věk souhlasily. Julius byl odvážný chlap. Okoukl si situaci na rusko - americké hranici a počítal s tím, že dojde-li k nějakému maléru, že autem přerazí závoru a za malým mostem na americké straně, kde byla bariéra z pytlů, by byl zahnul. Ale na hranicích šlo vše naštěstí hladce. Vojáci šli do boudy s nějakými doklady od nákladáku a u závoře zůstal mladický klouček. Julius drze předjel celou dlouhou kolonu aut až k samé závoře a podal dva švýcarské pasy mladému vojákovi, který, kdož ví, zda vůbec uměl číst, zatvářil se blaženě a důležitě, otevřel závoru a pokynul nám, abychom jeli. Tak jsem po třetí překročila tuto ruskou hranici, tentokrát již opravdu na svobodu.

V malém městečku v Rakousku na švýcarské hranici jsem bydlela ještě 3 měsíce, nežli jsme sehnali všechny potřebné doklady, abychom se mohli vzít. Dvě maličké příhody ukazují výstižně charakter Rakušanů. Julius za mnou jezdil každý týden a jednou opomenul schovat peníze a při osobní prohlídce u něj celníci našli mnohem větší sumu než bylo dovoleno mít. Nejen, že peníze zabavili, ale ještě musel zaplatit pokutu. Asi tak za 14 dnů bylo povoleno dovézt tolik, kolik mu bylo zabaveno. Vypravoval to hostinskému malého hotelu, kde jsem bydlela a ten mu poradil, aby si o peníze zažádal. Vskutku mu Rakušané vrátili nejen celou sumu, ale i to, co zaplatil jako pokutu. Něco, čemu Julius nemohl ani uvěřit, stát se to se švýcarskými celníky, nepřipadalo by žádné navrácení v úvahu. Druhá příhoda byla, že těsně před nějakými svátky jsme měli veškeré doklady pohromadě a opět jsme říkali hostinskému, že je škoda, že se již nemůžeme dát oddat a musíme čekat několik dní, protože byla již sobota odpoledne. Hostinský však řekl, že vše zařídí. Starosta byl jeho kamarád a tak nás poslal na radnici, že mu zavolá a převlékne se, sežene ještě druhého svědka a půjdou tam. Tak jsme se též hodili do nejlepší parády a spěchali na radnici. Starosta tam již čekal, ale hostinský (naš svědek) přišel sám, že nikoho nesehnal a tak pan starosta prohlásil: „Nevadí, v knihách stojí psáno, že mají být dva svědci a ne že musí být dva, tak on jeden stačí.“ To byli Rakušané, bez problémů. Zato švýcarští celníci nám rozebrali auto, protože jsme neměli nic k proclení. Ráj Evropy byl tehdy pečlivě hlídán a Švýcaři byli neúprosní.

V ráji Evropy nebylo vždy všechno rajske, někdy se to zdála být spíše peklem. Vychovávat tři nevlastní syny nebyla žádná legrace a tím hůře, že chlapi vůbec žádné vychování neměli a vyrůstali pěkně na divoko. Ten nejstarší jménem Petr byl již 14 let

starý a tím hůře zvládatelný. Nechtěl se vůbec koupat a když jsem se ho ptala, zda se doma koupal, odpovídal: „Samozřejmě, každý měsíc“. Petr měl být u nás a pětiletá dvojčata Max a Jules u matky. Hned první léto jsem je vzala do Tessina se stanem k jezeru. Protože byli strašně hubení, šli jsme každý den odpoledne do cukrárny a poručila jsem pro ně sklenici smetany a dorty. Co jim ale hlavně imponovalo, bylo denně čisté tričko a šortky. V té době jsem si to ještě neuvědomovala. Když jsem je přivezla k matce, stalo se něco, co jsem absolutně nečekala, protože jsem začala s velmi přísnou výchovou a byla bych očekávala, že budu v neoblíbené. Matka se jich ptala, u koho by byli radši, zda u ní nebo u Milady? Otázka, která se mi zdála absolutně ohromující. Kluci neváhali ani vteřinu a oba vyhrkli: „U Milady!“ Tak jsem doma navrhla Juliusovi, aby si děti vyměnil, ten starší, že by mohl mámě něco pomáhat, ale pětiletí kluci potřebují péči. A vyměnilo se.

Jiná neobvyklá příhoda byla o vánocích. Já jsem jim našila kalhotky a košilky, ba i kravaty a hedvábné manžetové knoflíčky dostali, zatímco táta jim koupil autíčka na řízení na dálku, tehdy novinku. Když jsme je vedli na tramvaj, Petr je měl zavést k matce na další oslavování vánoc. Malý Jules mě držel pevně za ruku a řekl: „Ty šatičky mají větší cenu, nežli ta autíčka, co?“

Kdysi jsem četla knihu „Tom Sawyer a Franta Finů“ a tam jsem se dočetla, jak kluci nenáviděli čisté sváteční šaty a milovali staré hadry, na kterých nezáleželo, jak je zašpiní. A tady jsem poznala, že kluci měli mindráky a styděli se za staré, ošklivé šatstvo, které mívali doma.

Také ještě o tom koupání. Kluky jsem každý večer namočila do mydlinkové lázně a aby mi tam vydrželi, dala jsem jim na hrani jako lodičky formičky na vánoční cukroví a ze špuntů a párátok jsem jim vyrobila panáčky. Ale ty černé krky a kolena jsem nemohla a nemohla zvládnout. A na to mi jedna stará paní povídala, to když tady děti přijdou do útulků, musejí jim drhnout krky a kolena alkoholem, aby z nich tu špinu dostali. V těch letech byli Švýcaři národ s největším počtem koupelen, ale mnozí ve vaně chladili pivo a nebo tam měli složené uhlí či brambory. A obzvláště v létě, když člověk stál ve frontě u pokladny obchodu, bylo to pěkně cítit. Česky a jednoduše řečeno, smrděli.

Léta ubíhala a problémů přibývalo. Nechci se o tom všem rozepisovat, ale někdy jsem z toho všeho byla zoufalá. Jednou jdu tak po ulici se skloněnou hlavou a uvažuji o tom, co udělat, když se mi tak vše vymyká z rukou. Byla jsem rozhodnuta raději odejít do nějaké „lepra kolonie“ pomáhat lidem potřebnějším a nešťastnějším.

A jak tak uvažuji, kam se obrátit o radu, jak a kam se do takové kolonie dostat, jde kolem mne pes, měl vodítko, jaké mají psi slepců. Vedla ho mladá žena, šla jsem pomalu za ní. Šla na stejnou stanici tramvaje a vstoupila do stejného vozu jako já a zůstala stát na plošině jako já. A nyní se otočila a mohla jsem vidět její tvář, oči, které nikdy neviděly. A v tom okamžiku jsem si řekla, jak si můžeš myslet, že máš problém a důvod být nešťastná. Tady před tebou stojí žena, která nikdy neviděla krásu květů, neví, co je západ slunce, co jsou hvězdy, pohled na zasněžené hory, krása přírody. Jak jsem pošetilá domnívat se, že mám smůlu a problémy. Nic mi nechybí, jsem normální, zdravý člověk. To byl prst Boží, který mě vyvedl z mého omylu. A zde je můj úkol, má práce a povinnost. A bojovalo se dále.

Naše česká exilová společnost z let 1948 byla tehdy velmi dobrá. Inteligentní a vzdělaní lidé, kteří doma zanechali majetek a šli do chudoby. Scházeli jsme se na párty v našich poměrně malých bytech, sedělo se často i na zemi, nebylo dosti židlí. Ale byli jsme mladí, sdíleli jsme stejné osudy a to nás sblížovalo.

Tak vlastně ta zaslíbená země je Kalifornie. Žiji zde již 43 let a v době kdy jsem sem přišla, zde byl ten pravý ráj světa, ale jak se to tak na celé té zeměkouli mění, ráj již asi neexistuje nikde. Jedno je ale pravda, že kdykoli se vracíme odněkud domů, vždycky si říkáme „Zlatá Amerika“.

Tak jak jsem se konečně po celé té odyseji dostala do USA? Jednoho krásného dne jsem si řekla: „Američani říkají, že život začíná ve 40“ (což pro mě bylo tak, že ve 40 letech se již zbavili dětiček a konečně mohli začít žít). Tak já musím také začít dokud je ještě čas. Kluci byli již skoro plnoletí, alespoň ještě poznají co jsem pro ně znamenala. Dala jsem se rozvést, vykořespondovala jsem si s kamarádkami v Americe, že je přijedu navštívit. Když jsem si koupila letenku, zbylo mě pouze 700 švýcarských franků v kapse ale s vědomím, že dovedu výborně šít a všude se tím mohu revanžovat za pohostinství, vydala jsem se na cestu do nového světa.

K tomu bylo zapotřebí visum a jelikož jsem si byla vědoma, že ta skutečnost, že jsem uprchlice, může být závažně přitěžující, vydala jsem se na konsulát obrněná sbou nejlepší parádou a jak se říká šaty dělají člověka. Tak to také dopadlo. Pan konsul mě okamžitě přijal a v ruce držel můj švýcarský pas, povídá „Normálně posílám pas nejprve do Washingtonu a když to tam schválí, pak teprve udělujeme visa, ale ve vašem případě to myslím není zapotřebí“. A podal mi můj pas s americkým visem.

Přiletěla jsem do Los Angeles v noci. Bylo to v březnu roku 1963, kdy řádila ve Švýcarech taková zima, že po 75-ti letech zamrzlo curyšské jezero a po 150-ti letech dokonce i bodamské. V letadle začali hrát havajskou hudbu, z okénka bylo vidět nekonečnou rozlohu osvětleného města, největšího města světa co do rozlohy se týče. Když se otevřely dveře letadla ovanul mě přímo horký vzduch, jakoby někdo otevřel teplou troubu a jakoby mě vítaly, kývaly mně v ústrety střapaté koruny vysokých palem. V duchu jsem si řekla: „Tak toto je moje město, tady zůstanu.“

Když jsem napsala svému otci, že jsem se usadila v Kalifornii, jeho odpověď byla: „To jsi si vybrala nejlepší místo na světě“. Ale ani zde to nemělo být bez problémů. Mé třetí manželství se zdálo nejprve být velmi dobré, začali jsme budovat import obchod v pronajaté garáži, sportovní zboží a když po letech můj manžel začal žárlit na mé dobré rady v obchodě a že jsem bohužel měla pravdu, vyštval mě z úspěšného podnikání a zanedlouho špatně dopadl.

Život v Kalifornii ale patří k mým nejkrásnějším vzpomínkám. Pořádali jsme party na nichž se scházelo kolem 50 hostů. Každý rok čtyři kluby, měly bály a různé zábavy, přednášky, pikniky atd. Také každou sobotu a nebo neděli se nás pár sešlo někde u privátního bazénu; ty jsme celou zimu vytápěli. Dnes se již bazény nevyhřívají, plynové topení je drahé, také se u vody již nescházíme, kluby skomírají a je nás již jenom hrstka. Můžeme si pouze zazpívat: „Byla to pohádka krásná, když jsem si na krále hrál, škoda, že pohádka končí, byl jednou jeden král.“

V těžkých dobách bojů o Slovensko

Pro Věstník upravil Bořek Šindler

Redakce Věstníku mě pověřila, abych pro vydání v tomto a příštích číslech upravil tuto velice zajímavou stať českého autora Pavla Kuthana. Ujal jsem se tohoto náročného úkolu s radostí i s nadějí, že se naši čtenáři – především ti mladší - dovedí jistá fakta o těžkých bojích těsně po první světové válce kdy Maďaři odmítali vydat Slovensko tehdy nově vzniklé Československé republice, a kdy bylo zapotřebí znovu prolévat krev sa osvobození Slováků z tisíciletého jařma Maďary na teno národ uvaleného. Budiž zde vysloveno zvláštní uznání českým Sokolům, kteří byli tehdy mezi prvními dobrovolníky v onom svízelném boji. Z pera Pavla Kuthana jsme se v minu-

lých číslech Věstníku také dočetli o nyní již zřídka vzpomínaných zápasech našich ruských legionářů na Sibíři s bolševiky. Jsem si jist, že naši čtenáři tuto Kuthanovu historicky propracovanou stať uvítají. Protože autor zachází ve svém díle do neuvěřitelných podrobností, jejichž postupné zveřejňování by si vyžádalo několik let, uznali jsme za potřebné Kuthanovo dílo vhodně upravit, aniž bychom tím chtěli narušit podstatu jeho vzácné práce.

Pár slov Pavla Kuthana úvodem.

Jelikož v dnešní době je většině společnosti zcela neznáma existence vojenského konfliktu Československa s Maďarskem v letech 1918-1919, rozhodl jsem se před časem zpracovat k tomuto tématu podrobnou studii. Po několika letech usilovné práce s pátráním v různých pramenech, konfrontováním faktů i cest přímo do míst bojů, předkládám po mnoha potížích pro širokou veřejnost zpracovanou látku této války, která si mnohdy v ničem nezdala s boji skončené I. světové války.

V bojích tohoto konfliktu, o němž dnes především vlivem 40 let komunistického totalitního režimu většina 1polečnosti neví, padlo při obraně mladé Československé republiky 861 mužů. Zranění, mnohdy trvalá, si odneslo 2.830 mužů. Bránili svou vlast a ubránili ji. Dnes o nich nikdo neví. Navíc se mnohdy můžeme z médií dozvědět i podobné „perly“ typu „naše armáda nikdy nebojovala, nikdy jsme se nebránili“. Je to

nesmysl degradující památku těch, kteří v těžkých dobách své země nabídli vše co měli. Mnohdy i svůj vlastní život.

Ze strany většiny vydavatelství, působících v České republice, nebyl výrazný zájem o knižní vydání této práce. Důvodem bylo, že daná látka údajně nikoho nezajímá a že ediční plány jsou mířeny více aktuálnější směrem. Prostory v edičních plánech mnoha vydavatelství mají dnes především kuchařky, různé návody, senzační odhalení slavných, případně ještě v nejlepším případě prózu. Přesto si nemyslím, že by znalost historie vlastního národa byla okrajovým tématem, které nikoho nezajímá.

Proto chci tento pozapomenutý kus naší národní historie znovu připomenout zveřejněním své práce. Bez nároku na autorský honorář, pouze a především s vědomím uctění památky těch, kteří tehdy padli při obraně naší země.

Autor

Československá armáda 28.10. – 31.12. 1918

Domácí vojsko, vytvořené začátkem listopadu r.1918

Mladý československý stát se snažil vybudovat co nejdříve potřebný počet kvalitních bojových jednotek pro obranu své suverenity v těžké době po I.světové válce. Pro mladý stát, jehož vznik si většina sousedních států nepřála, to rozhodně nebylo jednoduché. Československé zahraniční vojsko, legie v Rusku, Itálii a Francii, nebylo ještě ve vlasti a nastalá politická situace a potřeba zajištění státní suverenity mladého Československa vyžadovala nutně potřebu československého vojska.

Vzniklá Vojenská správa podala návrh ponechání v dosavadní činné vojenské službě všech vojáků, s československým občanstvím, ročníků 1882-1898. Ten byl Národním shromážděním schválen. Vojáci ostatních ročníků mohli být prozatím demobilizováni.

Od 1. 11. 1918 vzniklo Vrchní velitelství československé branné moci jako nejvyšší vojenský orgán. V jeho čele stanuli Dr. Scheiner, starosta obce Sokolské, a generál Diviš. Měli před sebou dva hlavní úkoly. Prvním bylo zajistit plně území Čech, Moravy a Slezska. Druhým úkolem, jak se ukázalo mnohem těžším, bylo zajistit území Slovenska a Podkarpatské Rusi. Nejprve bylo započato urychleně, ale pečlivě, s organizací tohoto velitelství. Dále šlo i o evidenční podchycení všech příslušníků nové čs. armády. V tomto nemalou měrou s velkým nasazením a nadšením pomohli vrchnímu velitelství záložní důstojníci (aktivní důstojníci z povolání – z bývalé c. k. armády – se ve velké většině v prvních měsících po převratu netěšili velké oblibě u obyvatelstva, takže často nemohli v organizování celé vojenské správy mnoho dělat, narážejíce na nedůvěru obyvatel). Velmi v této těžké situaci pomohli též Sokolové, poněvadž takřka žádná vojenská správa a organizace fakticky neexistovala. Spolehlivé jednotky složené především ze Sokolů (dále i ze členů DTJ a čs. obce střelecké) konaly tolik potřebnou strážní a bezpečnostní službu. Podařilo se tak také zastavit v převratových dnech ve všeobecném poválečném materiálním nedostatku ve společnosti rozkrádání vojenského materiálu, který i část obyvatelstva považovala za zbytečný, vzhledem k rozpadu c. k. armády na území republiky. Začal se v rámci ČOS organizovat i nábor Sokolů do sokolských rot, k vyslání na Slovensko. Sokol tak v kritické době nabídl plně své služby republice, které při neexistenci většího množství spolehlivých jednotek tehdy prakticky neexistujícího československého vojska, byly obzvláště cenné. Především díky pomoci Sokolů, několika spolehlivých vojenských jednotek (mezi nimi např. rota českých námořníků) a záložních českých důstojníků, mohla vojenská správa začít budovat československé vojsko.

Do nového vojska mladého Československa se předběžně počítalo s částmi bývalé c. k. armády, které byly tvořeny většinou z vojáků české národnosti, jelikož byly v rámci rakouské armády doplňovány z českých zemí. Do konce roku 1918 se tak podařilo i přes nechuť velké části vojáků k další vojenské službě, po přestálé světové válce, postavit nakonec pravidelné vojsko o síle: 38 pěších praporů, 20 asistenčních rot, 7 dělostřeleckých baterií, 3 jezdecké eskadrony a menší množství technických útvarů.

Začátkem listopadu 1918 byly tyto právě tvořící se jednotky začleněny pod vzniklá dvě hlavní vojenská velitelství – zemské vojenské velitelství v Praze (pro oblast Čech) a zemské vojenské velitelství v Brně (pro Moravu a Slezsko). Největší potíž byla s naprostým nedostatkem zásob součástí výstroje a výzbroje (velká část zbylých skladů výstroje na našem území byla v dnech převratu, nehlídána, kriminálními živly rozkradena, než se strážní služby ujaly dobrovolně sokolské strážní jednotky).

Na Slovensku mezitím hned 30. 10. 1918 - reakcí na 28. 10. 1918 v českých zemích - zasedala v Martině Slovenská národní rada, která přijala tzv. Martinskou deklaraci, potvrzující vznik Československa a začlenění slovenského území k tomuto státu. Od r. 1699 slovenské území bylo administrativně včleněno do Maďarska. Lokalizovat nějakou přesnější „národní“ hranici tedy bylo v této oblasti obtížné. Nicméně vláda se držela hranic schválených spojeneckými mocnostmi. Martinská deklarace se však zejména na východním Slovensku v okolí Košic a Prešova, tradičních oblastí pod silným maďarským vlivem, neseťkala s pochopením. Bylo nutno podpořit autoritu vlády mladého státu ozbrojenou mocí a také eliminovat velký vliv maďarské propagandy o připojení Slovenska k Maďarsku, kdy Maďarsko dokonce ve snaze získat mínění Slováků na svou stranu, jim nabízelo existenci v rámci Maďarska jako autonomní oblasti. Situace na Slovensku byla o to těžší, že jen malou část vzdělané inteligence zde tvořili Slováci a také že většina úřadů byla v rukách Maďarů, kteří zde tvořily vyšší sociální vrstvy obyvatelstva.

Počátkem listopadu počalo docházet k prvním srážkám pročeskoslovenských vojenských jednotek s maďarskými jednotkami. Na pomoc vítězných spojeneckých mocností, které garantovaly Československu jeho samostatnost, se mladý stát příliš spoléhat nemohl. Teprve 2. 12. 1918 totiž potvrdil francouzský pplk. Vyx, přednosta vojenské dohodové mise v Budapešti, maďarské straně, že Dohoda uznala československé vojsko (myšleno domácí čs. vojsko) za část dohodového vojska. Dále upozornil pplk. Vyx maďarskou stranu na to, že Československo má právo na vojenské obsazení Slovenska, jakožto svého území, a že Maďarsko je povinno stáhnout své jednotky ze Slovenska. Jelikož bylo obtížné přesně stanovit jižní slovenskou hranici, stanovila spojenecká válečná rada 25. 11. 1918 prozatímní demarkační čáru s Maďarskem (ta byla upravena 6. 12. 1918 a posunuta dále na jih).

V prosinci 1918 zřízeno na území Čech, Moravy a Slezska šest vojenských inspektorátů. Pro řízení jednotlivých vojenských útvarů v pohraničí zde byla zřízena okrsková velitelství (13 v Čechách a 8 na Moravě a ve Slezsku).

Pro obsazení Slovenska a zajištění obrany státu v této oblasti bylo vrchním velitelstvím ustaveno 10. 11. 1918 Velitelství operujících československých vojsk na Slovensku, v jehož čele nejprve stál gen. Štika, později - od 25. 11. 1918 - plk. Schöbl. Od něho převzal tuto funkci velitele všech československých vojsk operujících na Slovensku dne 29. 12. 1918 italský gen. Piccione, dosavadní velitel legionářského armádního sboru v Itálii. Toto velitelství mělo před sebou na Slovensku několik úkolů:

Zajistit udržování klidu a pořádku v zemi ·

Podporovat vládní orgány při přejímání správy země do pravomoci čs. státních orgánů. Pomoci při plynulém přebírání úřadů. ·

Shromažďovat, zajišťovat případný získaný vojenský materiál. ·

Odzbrojit maďarskou armádu a různé maďarské polovojenské jednotky na Slovensku. ·

Bránit nekontrolovatelnému vývozu potravin do Maďarska a provádět i kontrolu telefonního a telegrafního spojení do doby, než v pohraničí tyto úřady budou převzaty do československých rukou. ·

Zajistit státní majetek, dále zajistit osobní svobodu československým občanům a nedotknutelnost jejich majetků. ·

Zabránit všem pokusům o nepokoje v pohraničí.

Teprve ustavení první zákonné vlády dne 14. 11. 1918, v níž ministrem národní obrany se stal poslanec Klofáč, podařilo se i jeho přičiněním získat v omezeném státním rozpočtu mladého státu, a poválečné nechuť k dalšímu zbrojení, finanční prostředky na budování nové československé armády. Do konce roku 1918 se mu podařilo zorganizovat takřka všechny „české“ jednotky bývalé rakouské c. k. armády. Na tomto shromáždění též bylo potvrzeno slavnostně sesazení Habsburků z trůnu české koruny, proklamována Československa republika a zvolen prvním prezidentem T. G. Masaryk. Ustavena byla též první vláda.

Mimo potřeby československého vojska na Slovensku se projevila také nutnost zajištění československé státní moci v některých pohraničních oblastech se smíšeným obyvatelstvem, kde na některých místech se německé obyvatelstvo bouřilo a odmítalo nový stát. Na Slovensko bylo z vojska celkem do konce roku 1918 vysláno **10 pěších praporů, 4 dělostřelecké baterie, 1 jezdecká eskadrona a 1 obrněný vlak**. Tyto jednotky tvořily tehdy brigádu plk. Schöbla. Početně představovaly bojeschopných 7800 střelců, 200 jezdců, 91 kulometů, 64 děl, 1 obrněný vlak.

I přes pozdější velké úspěchy této skupiny, v níž byly i dobrovolnické formace, nezískala skupina ve zprávách inspekce Národního shromáždění právě ty nejlepší referencie. Zde je jedna z nich:

„...Kázeň mužstva celkem není dokonalá. Je také nedostatek pevné kázně důstojnictva... Mezi mužstvo zařazení byli i mladší hoši, kteří dosud žádného výcviku neprodělali a mnozí z nich ani přísahy nesložili... Mezi mužstvem jsou vojáci vrátivší se z války, kteří jsou do služby vlákáni vysokými platy a u nichž vojenská služba není ničím jiným, než námezdným žoldněřstvím a snadnou příležitostí k dobrodružnému loupení. Nekázeň u našeho mužstva není všeobecná, jsou oddíly za vedení jednotlivých důstojníků, které jsou úplně spořádané a spolehlivé...“

Tato zpráva, jak se později ukázalo, částečně přeháněla a jak následné události ukázaly, i skupině částečně krivdila. V dobrovolnických formacích se na Slovensko dostalo i nemálo studentů, kteří tak částečně i ve vidině dobrodružství a bez vědomí rodičů, se do vojska na Slovensko přihlásili. V několika případech se potom staly i trapné případy, kdy si pro takového studenta přijeli rodiče. Situace však byla kritická, a tudíž každý hlásící se voják byl vítán. V takové nouzi byla každá bojeschopná, vycvičená jednotka obzvláště cenná. Zbytek vojska plnil především úkoly zabezpečení hranic a státní moci v příhraničních oblastech Čech, Moravy a Slezska. (Pokračování)

Lesní fantom neboli vakoveverka létavá *Měsíčník "Sokol" 12/2006*

Jsou 13-15 cm dlouzí a přibližně stejnou délku má i jejich hustý, ovíjivý ocas. Jejich malé postavičky dominují velké uši a oči. To jsou šedí nebo červenohnědí páni lesů severovýchodní, jihovýchodní a východní Austrálie, Nové Guineje, Indonésie, Bismarckových ostrovů a Tasmánie - vakoveverky létavé (*Sugar glider - Petaurus breviceps* - pozn red. *Věstníku*). Ve volné přírodě se dožívají 5-8 let, v zajetí až 10-15 let.

Dnes můžeme mít vakoveverky i doma (*Nikoliv však v Austrálii - pozn red. Věstníku*). Pokud se rozhodnete pořídit si do svého pokojíčku tohoto chlupatého kamaráda, nesmíte zapomenout na jeho bydlení. Například vzdálenost mříží jeho klece by měla být větší než 25x15 mm, celková velikost klece pak 2xlx2 m nebo větší, přičemž by měla být stavěna do výšky. Nesmíte totiž zapomenout, že se jedná zvířátko, která obývají stromy. Chovejte je raději ve skupinách, protože samotná vakoveverka může umřít na osamělost. A na co v kleci nezapomenout? Nejdůležitější je úkryt na spaní, může být například z ptačí budky se zvětšeným otvorem. Kvůli přiblížení k přirozeným podmínkám zvířat by jejich hnízdo mělo být co nejvýš v kleci.

Důležité jsou samozřejmě větve na šplhání, které vybírejte zásadně jen z nejedovatých stromů. Větve musí být určité síly, aby se pod zvířaty nelámaly. Jako substrát na dno klece použijte mulčovací kůru nebo piliny. Protože vakoveverky pobíhají po zemi a hledají spadlé kousky ovoce a oříšky, měl by být tento substrát požitelný, takže rozhodně nekupujte kočičí podestýlky. Misky se zrádlem a pitím umístěte v horní části klece. Zvířata také ráda používají suché listy nebo listy z čerstvých větví jako materiál na stavbu hnízda. Ke sběru mají vypracovanou docela zajímavou metodu zamotají si ocásek a

cpou lupeny do tohoto kroužku. Vypadá to skoro, jako by měla na ocásku uzel. Protože savci mají řízení teploty těla, dají se chovat v normálních pokojových podmínkách (18-24 °C). V teplém létě je možné v noci postavit klec také ven a vybavit ji slabou modrou lampou. Vakoveverky rády ukořistí přilákaný hmyz jako doplněk stravy. Ve volné přírodě papkají kromě hmyzu nektar květů, mízu blahovičníků a ptáčata. Nakusují kůru stromů a slízávají vytékající mízu. V zajetí je jejich potrava složena především z ovoce (zralé melouny, bílé hrozny, jablka) a zeleniny (mrkev a okurky), z 25 % jedí hmyz (cvrčci, mouční červi), různé zrníkové jídlo pro hlodavce, pražené arašidy ve slupce, oříšky. U oříšků ale pozor - kvůli jejich tučnosti by mohla mít zvířátka problémy. Opatrně také s ovocnými šťávami, dětskými piškoty, vařenými vejci, mléčnými produkty, medem a s hotovým krměním pro papoušky.

-jjk-

Tomsk, Sibiř, únor 1918. Dne 15. února jsme četli v novinách, že hlavní lidoví komisaři Lenin a Trockij prohlásili, že válka skončila. Zajatci jsou prý pod ochranou dánského konzula a jsou považováni za cizince žijící v Rusku. Mnoho zajatců z evropského Ruska už prý odjíždí domů.

V Tomsku bolševici ještě neměli moc zcela ve svých rukou a zprávám z Petrohradu málokdo věřil. O zajatce v táborech se však už nikdo nestaral. Přestali jim vařit i ty ubohé kaše a vydávat chleba. Roztrhaní a hladoví strážní vybízeli zajatce, aby šli domů, „na rodinu“. Ale ti chudáci neměli z míru žádnou radost. Tři roky toužebně čekali na mír a když konečně přišel, zastihl je hladové, nemocné, oblečené ve starých, špinavých a roztrhaných rakouských uniformách s rozpadávajícími se botami na nohou. A venku byl mráz a metr sněhu. V takovém stavu měli v tom revolučním chaosu odjíždět domů? A potom, i kdyby se i do vyhladovělého Rakouska-Uherska anebo Německa dostali, čekal by je tam jen nový mundúr, puška a cesta na západní frontu. Po vstupu mohutné a dobře vyzbrojené Ameriky do války už nikdo soudný nemohl vítězství centrálních mocností očekávat. Vojáky, kteří se vrátili ze zajetí, čekal jen hlad, zima, zranění a nebo smrt na bojištích v Belgii, Francii a Itálii.

Uvažoval jsem: „Kdepak, vracet se budu až s československou armádou. Ale kde je? Někde na Ukrajině, tisíce kilometrů odtud?“ V sibiřských novinách o ní nebylo ani zmínky, špatně fungující pošta nepřinesla žádné pokyny. Kamarádi také nic nevěděli.

V Tomsku se už v té době v obchodech nedaly koupit žádné potraviny. Co se nesehnalo od mužiků na bazaru za přemrštěné ceny, nebylo. Všude byla patrná bída a hlad. Ve městě se opět střílelo a rabovalo. O moc se bojovalo mezi bolševiky a ostatními revolucionáři. Bolševici organizovali své vlastní milice, „rudé gardy“, a snažili se ovládnout občanské milice, ve kterých byly zastoupeny všechny revoluční politické strany. Kde se jim to nepodařilo, rozehnali je. Měl jsem neblahou předtuchu, že se účasti v revoluci nevyhnu: brzy půjde o zachování holých životů, když ne nás, zajatců, tak jistě našich přátel, kteří byli podle bolševiků „buržousti“ a měli být jako společenská třída vyvražděni. Jakýpak „buržuj“ byl drobný úředníček pan Cufarov a jeho přátelé? Inženýr Kovalevsky možná, ale ten si na Sibiři všechno vydělal svými technickými a organizačními znalostmi. (...)

Revoluční události dosáhly v Tomsku nebývalých rozměrů. Některé dny byl sice ve městě poměrně klid, ale třeba hned druhý den se ve všech městských čtvrtích střílelo. Koncem května jsme zažili krveprolití, na které snad nikdy v životě nezapomenou.

Seděli jsme s kamarády právě u oběda, když najednou začaly v nedalekém klášteře zvonit zvony. Zvonily však nějak zvláště, nepravidelné. To nás zarazilo. Nejprve jsme mysleli, že hoří a zvony bijí na poplach. Vyběhli jsme na ulici a ptali se kolem běžících lidí, co se děje. Nechořelo. Dověděli jsme se, že krasnogvardějci loupi v ženském klášteře a jeptišky zvoní na poplach. Ze všech stran se tam sbíhalo mnoho lidí. Bylo slyšet nadávky a proklínání. Nechali jsme oběd nedojedený a běželi také k „monastýru“. Muži, ženy, ale i docela malí kluci ozbrojení holemi a kamením dotírali na několik krasnogvardějců, kteří před branou do kláštera střežili dvě auta. Krasnogvardějci hrozili, že budou střílet. Nestříleli však. Dav před klášterem vůčihledně rostl a za pustého nadávání zlodějů, ničemů a vrahů metal po krasnogvardějčích kameny.

Z klášterního dvora se ozval výstřel. Nějaký gardista prý střílel po jeptišce na věži, která nepřestávala zvonit na poplach. Ten výstřel lidí ještě víc rozzuřil. Nic nebyly platné bodáky gardistů, kterými vyhrožovali davu. Muži i ženy se vrhli do kláštera a holemi bili každého, kdo se jim postavil do cesty. Vřava to byla ohromná.

Najednou z klášterní fortny vyběhl muž se dvěma ženami. Byl to předseda místního sovětu s tajemnicemi, kteří snad měli v klášteře konfiskovat potraviny a cennosti. No to se ví, že za těchto okolností to nešlo. Rány se na ně jen sypaly a jen díky nějakému vousatému starci z řad lidu, který získal na chvíli respekt davu, se trojice šťastně dostala do auta a odjela. (...) Mysleli jsme, že je po všem, a pomalu jsme se vraceli přes náměstí k našemu nedokončenému obědu. (...)

Na věži se přestalo zvonit a lidé, kterých se sešly nejméně dva tisíce, postávali v hloučcích v živé debatě anebo se rozházeli. My jsme se už prodrali na okraj náměstí, když kde se vzal tu se vzal, do náměstí vjel nákladní automobile s asi dva-

ceti rudými gardisty a s kulometem na střeše kabiny. Ještě za jízdy zahájili palbu do lidí. Možná, že někteří stříleli nad naše hlavy, ale přece několik osob křičelo, že jsou ranění, a někteří se káceli na zem.

Nečekali jsme. Stáli jsme u nějaké prkenné ohrady na okraji prostranství. Mžíkem jsme byli na druhé straně a tam jsme si lehli. Mezerami mezi deskami jsme pozorovali, co se děje na náměstí. No, všichni jsme přece byli zkušenými frontovníky.

Lidé se zpočátku rozběhli na všechny strany. Když se ještě přihnali krasnogvardějci na koních a za jízdy pálili z karabin, každý hledal záchranu v rychlém útěku.

Z klášterní zvonice se znovu ozval zvon vyzvánějící na poplach. Netrvalo však ani pět minut a rozzuřený dav se jako mohutná vlna vrátil zpět na prostranství před klášter. Tentokrát to však nebyla žádná demonstrace proti násilí, tentokrát to byl útok na nepřítele. Ženské běžely s kamením v zástěrách, muži byli vyzbrojeni ponejvíce holemi a tak se v houfích s mohutným křikem vrhali na rudé gardisty.

Nastala hrozná řež. Gardisté nemohli ani dobře použít svých pušek, neměli čas nabíjet. Lidé byli už natlačeni kolem nákladáku a šplhali na korbu ze všech stran. Kulomet zmlkl a z karabin se ozvalo jen pár výstřelů. Bojovalo se jen bodáky, noži, holemi a pistolemi. Bylo to hrozně.

Skulinou mezi prkny jsem nemohl všechno vidět, ale co jsem viděl, si nezadalo se scénami, které jsem prožil na frontě a o kterých se mi občas zdávalo. Déšť kamení zasypal jízdu, koně se plašili, shazovali jezdce a dupali kopyty po raněných. Jezdci na zemi byli rdoušení a utloukáni klacky. Nejzuřivěji si opět vedly starší ženy; ty jen bít a zabít. Viděl jsem komisaře krasnogvardějců, jak chladnokrevně a s rozvahou vyprazdňuje svůj „nagan“ do útočícího houfu a nedbá, zasáhne-li ženu nebo nějakého chlapce. Však se mu to stalo osudným! Když znovu nabíjel vystřílenou zbraň, dostal kamenem do hlavy a svalil se. Tu se na něho vrhly ženy a podřezaly mu krk jeho vlastní šavlí. Najednou jsem zpozoroval krasnogvardějce na koni, který před sebou hnál vyděšeného kluka a střílel po něm z karabiny. Ke koni s jezdce přiskočil mladík ve studentské uniformě a vpálil z malého revolveru koulí gardistovi do prsou. Gardista ani nedopadl na zem a už byl běsnícím davem doslova rozsápán. Nevím, jak by to s rudými gardisty dopadlo, kdyby jim nepřijela nová posila na několika nákladních autech, hustě obsazených střelci.

Pak už gardisté nad chatrně vyzbrojeným lidem získávali převahu. Podařilo se jim vtrhnout do kláštera a shodit vyzvánějící jeptišku z věže. Zvon umlkl a s ním roztál pomalu i dav. Sem tam padla ještě rána, tu a tam zápasil ještě hlouček mužiků s jezdce, ale většina lidí se dala na útěk. Prostranství před klášterem bylo poseto mrtvolami a raněnými. Gardisté chytali opozdilce a zatýkali je.

Ani nevím, jak jsem se s kamarády dostal z ohrady a pak do ulic a domů. Večer už byl ve městě klid, jenom rudé jezdecké hlídky projížděly ulicemi.

Kde byli bělogvardějci, že nepřišli lidem na pomoc? Že by nebyli ještě dostatečně vyzbrojeni a připraveni na přímé střetnutí s krasnogvardějci?, napadlo mne, když jsem celý rozlámaný usínal.

Po bitvě u „monastýru“ bolševická moc v Tomsku upadla. Když lidé viděli, že krasnogvardějci střílejí do lidí stejně jako kozáci za cara, mnoho jich z rudých gard dezertovalo a stalo se horlivými stoupenci „kontrarevoluce“. Bylo hodně těch, z řad nejchudších, kteří před klášterem přišli o přítele nebo dokonce otce, bratra či matku; ti posílali komunisty k čertu a s krasnogvardějci se bili na potkání. Organizované jednotky kontrarevolucionářů den ode dne rostly a ozbrojené čety bělogvardějců už chodily veřejně městem.

(Úryvky z rukopisu románu „Viktoria“. Tento příběh byl napsán podle vyprávění dvou svědků událostí a válečného deníku legionáře.)

Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney bude v neděli 15.dubna 2007 ve 14.00 hodin v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest.

Dva portréty Čechů z Austrálie - Robert Sameš a Marcela Čechová

6-01-2007 Milena Štráfěldová www.radio.cz

Své kořeny mají v Česku, žijí však na opačném konci světa - v Austrálii. V dnešní krajauské rubrice přináší Milena Štráfěldová dva portréty: rodilého Tahitana, potomka českých rodičů, a české exulantky, která z bývalého Československa odešla po srpnu 1968.

"I was born in Tahiti," říká o sobě **Robert Sameš**, inspektor čistoty ovzduší, který už desítky let žije v Austrálii. Oba jeho rodiče jsou přítom Češi.

"Můj otec přišel z Bílé Hlíny, jméno vesnice, odkud pochází moje maminka, si ale nepamatují," vyprávěl o svém původu Robert Sameš na loňském setkání rodáků v Mladé Boleslavi. Zúčastnil se ho i se svou sestrou Annou Coad, která žije na Novém Zélandu. Žádný z nich ale dnes už česky nemluví: "Můj mateřský jazyk byla čeština. Mluvili jsme tak s rodiči. Pak jsem se naučila francouzsky, a když jsme se přestěhovali na Nový Zéland, museli jsme se učit anglicky. A dnes mluvíme hlavně anglicky."

Anna Coad historii své rodiny na Tahiti a později na Novém Zélandě zaznamenala. Její otec Josef Sameš bojoval za 1. světové války v armádě, po válce cestoval po Francii a nakonec se vypravil do francouzské kolonie Markézy. Spolu s dalšími českými dobrodruhy tu chtěl postavit luxusní hotel pro turisty. Jejich plán ale ztroskotat na ostrých útesech kolem ostrova, které nedovolily větším lodím, aby přistávaly u zdejších pláží. Usadil se tedy na Tahiti, kde byly příhodné klimatické podmínky pro farmaření, a pustil se do pěstování vanilky. V roce 1929 dorazila na Tahiti i rodina Šantových. Šantovi pocházeli z Přepych u Opočna a jejich dcera Marta se o osm let později stala manželkou Josefa Sameše. Na Tahiti se Samešovým narodily čtyři děti, byli mezi nimi i Robert a Anna.

"Po druhé světové válce se rodiče přestěhovali na Nový Zéland a tam se také narodili další dva bratři a sestra." Rodině se nevedlo příliš dobře, pěstování vanilky na Tahiti skončilo nezdarem, oba rodiče navíc onemocněli. Na předměstí Aucklandu na Novém Zélandě, kam přesídlili, žila početná rodina v malém domě s akrovým pozemkem. Otec si našel práci v keramičce. "Život byl těžký, peníze byly vzácné. Má šetrná matka v ruce obrátila každou penny. Otec pěstoval ovoce a zeleninu, matka ji zpracovávala a přebyteky uchovávala na zimu. Šila všechno naše oblečení, stříhala nám vlasy a vařila vynikající česká jídla a koláče, jak si je pamatovala z domova. Otec nám spravoval boty tak dlouho, jak to jen bylo možné," uvádí Anna Coad ve svých vzpomínkách. Přesto děti vystudovaly. Z Anny se stala učitelka a Robert Sameš je bakalářem přírodních věd.

"Když jsem dokončil univerzitu, usadil jsem se v Austrálii. Původně jsem pracoval jako chemik v průmyslu a později jsem se stal kontrolorem čistoty ovzduší."

Setkání krajanů v Mladé Boleslavi,
foto: Josef Donát (www.mbnet.cz)

Do České republiky se oba vracejí. Robert tu byl poprvé v roce 1967, pak v roce 2000 a naposledy loni, kdy v Mladé Boleslavi proběhlo už druhé velké setkání rodáků ze zahraničí.

"Před šesti lety se mi tu opravdu líbilo a moc se těším, že si to tu zase užiju."

A setkává se s Čechy ve svém australském domově?

"Na Novém Zélandě jsem nepotkal mnoho Čechů, ale v Austrálii je jich spousta. Tam, kde bydlím, jsou hned tři: jeden pochází z Plzně, druhý z Moravy a u toho třetího si nejsem jistý, odkud pochází."

Česká krajanská komunita v Austrálii je podle odhadů pátá nejpočetnější na světě. Předčí ji pouze lidé s českými kořeny ve Spojených státech, na Slovensku, v Kanadě a v Chorvatsku. Podle údajů ministerstva zahraničí tu v polovině 90. let minulého století žilo kolem 15 tisíc Čechů.

Marcela Čechová má za sebou zcela jiný osud. Do Austrálie odešla po srpnové okupaci Československa, přesně 28. srpna 1968.

"Musím se pochlubit tím, že jsme byli vlastně první na hranicích. My jsme jeli sice do Rakouska, ale jeli jsme přes Maďarsko a Jugoslávii, protože zrovna v ten den, kdy jsme odcházeli, nám zavřeli hranice. A tak jsme byli první, vítali nás s květinami, a taky jsme se dostali jako první do letadla, které směřovalo do Austrálie."

Letadlo mířilo do Melbourne. Čekalo je tam velkolepé přivítání:

"Myslím si, že ještě jim nikdo pořádně nepoděkoval za to, co pro nás udělali. Na letišti bylo asi tři sta lidí a bylo to prostě absolutně báječné."

Čeští krajané v Melbourne nabízeli ubytování, zázemí, nosili pytle pomerančů. Horší však bylo pro Marcelu Čechovou sehnat práci. V Československu sice vystudovala zemědělství, neuměla ale anglicky. První rok proto skončila u pásu, oplétala zahradní hadice, nakonec ale přeci jen získala místo ve výzkumném ústavu. Ošetřovala tu zvířata.

"Moje ošetřování spočívalo v tom, že jsem měla na starosti já nevím kolik králíků. Já jsem je musela množit a na těch králících byly blechy, které jsem z nich sundávala a dávala do zkumavky. Ty blechy se potom nakazily myxomatózou. Pak je rozváželi po vlastech australských a dělali nákazu myxomatózou, aby prostě králíci chcipli."

Manžel Marcely Čechové na tom byl mnohem lépe. Jako odborník v zemědělském výzkumu dostal práci v Melbourne hned po přiletu. Bez problémů se v Austrálii adaptoval i mladší syn, kterému v roce 1968 bylo teprve pět let. Se starším, tehdy třináctiletým synem byly zpočátku trochu problémy.

"Děti jsou k sobě dost kruté a na kluka volali: ty jsi komunista! Mohl jim tisíckrát vykládat, že komunista není. Dvakrát jsme museli změnit školu. Ale díky tomu, že jeden z chlapců byl starší a druhý mladší, tak ten starší nám ho udržel v češtině."

V Melbourne Čechovi zůstali příštích dvacet let.

"Po dvaceti letech už nám v Melbourne začala být zima, a tak jsme se odstěhovali na Tropic of Capricorn, což je začátek tropů."

V Melbourne se ale paní Čechová zapojila do krajanских aktivit, píše do krajanских periodik, je členkou Sokola Melbourne. Právě tady ale vznikl nedávno spor:

"Časy se mění a lidi s nimi. Teď je velký problém se Sokolem, který se zakládal v době, kdy my jsme přijeli. Ti staří buďto už vymřeli, nebo jsou na vymření, ale mladé tam nějak nechťejí..."

A Sokol se tam rozpadl? *"Nerozpadl se, zatím se o něj bojuje."*

Je nějaká naděje na to, že se domluví? *"Myslím, že ano."*

Za nejvýznamnějšího českého krajana v Austrálii považuje Marcela Čechová Františka Váňu, který po třicet let vydával časopis Hlas domova. Po jeho smrti se už nenašel nikdo, kdo by ve vydávání pokračoval.

Colonial Expressions

The origins of many expressions we use today can be found in our colonial past. Expressions such as "lock, stock and barrel", "straight as ramrod", "flash in the pan", "caught knapping" and "skinflint" have their roots in the practices and equipment that were bought into the Colony by the Marines.

The Marines were the guardians of the Colony and as such they were armed with the standard issue short land pattern "Brown Bess" musket.

The musket consists of a forged iron tube of three quarter-inch bore attached to a wooden stock and a mechanical firing device called a "lock". Therefore a complete musket could be described as, "lock, stock and barrel" which is the expression we use today to describe a complete item.

The lock consists of a jaw arrangement (the “cock”) which holds a piece of flint, a “steel” or “frizzen” which is hardened steel plate from which sparks are produced when the flint strikes it, and the “pan”, a depression below the frizzen containing a gunpowder priming charge.

The gunpowder in the pan is ignited by a spark from the frizzen and the flint, which in turn flashes through a hole in the side of the barrel (the “touch hole”) to set off the main powder charge and expel the ball. If the powder in the pan burns but fails to set off the main charge we have a “flash in the pan”. In today's terms we would use this analogy to describe an event that has a lot of fanfare but is of no consequence.

The proper functioning of the flintlock musket depends on a lot of strong sparks being produced when the flint strikes the frizzen. Through repeated use, the flint becomes dull and a new edge must be put on the flint to restore its efficiency. This is done by gently tapping the edge of the flint with a small hammer. The process is called “knapping”.

A soldier in battle depends on his musket for survival, so to be “caught knapping” by his enemy could have fatal consequences. (You will notice that this term has nothing to do with falling asleep.)

The military employed professional “knappers” whose job involved chipping flints out of large boulders. The knappers were very skilled tradesmen and were in great demand as you can imagine. Very high quality flints were produced for use in flintlock muskets and pistols.

The poorer quality discarded flints were called “skins” and the people who gathered them up for their own use were referred as “skin flints”.

The ramrod is a steel rod with a flanged end which is used to push the cartridge containing gunpowder, wadding and a lead ball down the barrel of the musket when loading it. When it is not in use, the ramrod is kept in a channel under the barrel. The ramrod must be straight, otherwise it will not fit into the ramrod channel. A very straight object may then be described as being “straight as a ramrod”.

This is a just small collection of terms, which we can trace back to early colonial days. (From “The NSW Freemason” courtesy of Bob Ellis “Fellowship of First Fleeters”)

HOP TROP Australia Tour - Sydney 25.2.2007

Skupina HOP TROP poprvé v Austrálii!!!

Druhé vystoupení trampské a folkové skupiny HOP TROP v Sydney se uskuteční v neděli 25.2.2007 v Sokole Sydney, 16 Grattan Street, Frenchs Forest. Skupina HOP TROP je stálíci na scéně trampské hudby už plných 23 let. Od svého vzniku hraje stále v původním složení - Ladislav Huberták Kučera-akustická kytara, zpěv. Jaroslav Samson Lenk-akustická kytara, zpěv a Jaromír Šroub Vondra-kontrabas, zpěv. HOP TROP byl hodnocen na festivalech Porta nejvyššími cenami za interpretaci i autorství a v roce 1988 se stal držitelem Zlaté Porty. Za album Hop Trop II získala skupina nejprve Zlatou a později i Platinovou desku. Skupina HOP TROP mnohokrát vystupovala v televizních pořadech a její autorské písničky jsou denně vysílány soukromými i státními rozhlasovými stanicemi. Přijali je za své trampové, vodáci a romantici se vztahem k cestování a přírodě. Některé zřídověly a jsou vyučovány v základních školách. Pořad skupiny HOP TROP je protožen vlastním osobitým vyprávěním příběhů ze života protagonistů i jejich populárních kolegů – známých muzikantů. Skupina hraje známé hity jako je Amazonka, Tři kříže, Jonatán a také vodácké písničky.

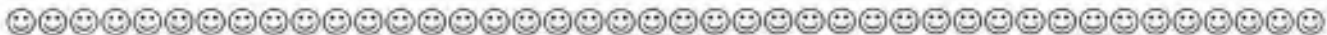
Předprodej vstupenek: starosta Jaroslav Krejčík - tel. **9807 4468**

Vstupenky nutno zakoupit nebo objednat u starosty do 22.2.07
Nenechte si ujít jedinečnou příležitost vidět živé vystoupení skupiny HOP TROP v Sydney!!!

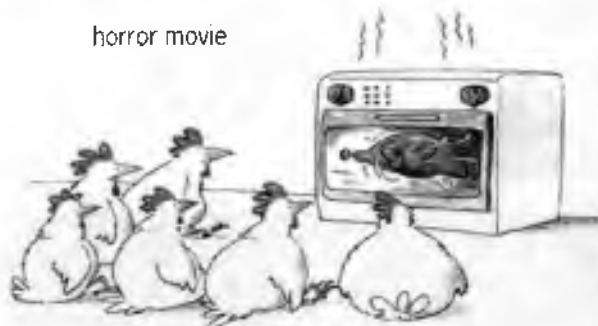
Vstupné \$25

Začátek v 17 hodin

České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svatě Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.

horror movie

"Nurse, get on the internet, go to SURGERY.COM, scroll down and click on the 'Are you totally lost?' icon."

Syn arabského šejka studuje na universitě v Americe a píše domů mimo jiné: „jezdím na přednášky autem, ale skoro všichni ostatní studenti jezdí autobusem.“ Otec vzápětí odpoví: „Milý synu, příkládám šek na 250,000 dolarů - kup si také autobus“.

Tatínku, co je tohle za kytku? Nevím.
Tatínku, tady leze brouček, co je to za broučka? Nevím.
Tatínku, hele, tady je pěkný kamínek. Co je to za kamínek? Nevím.
Tatínku, nevádí ti, že se pořád na něco ptám? Nevadí synku, nevádí, alespoň se něco dozvíš.

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Tak zvané „vítězný únor“ sice letos ještě nezaznamenává kulaté jubileum, ale na úderý jím zasazené našemu národu není proto třeba nevzpomínat. Otrlí čeští bolševici včetně těch dubčekovských budou ovšem i letos pokračovat v popírání skutečnosti, že to byl především už onen vítězný únor a nikoli teprve sovětská invase republiky co v Československu nastolilo diktaturu proletariátu a následná hromadná věznění občanů a popravy z počátku padesátých let. Krvavé lázně a hromadné deportace sovětských obyvatel na Sibiř za stalinského i předstalinského režimu byly v Československu již dobře známy dávno před komunistickým uchvácením moci a o smyslu a důsledcích diktatury tak zvaného proletariátu se mohl kdekdo poučit. Naši Gottwaldové, Kopečtí, Slánští a jejich opěvovatelé včetně celého shluku československých spisovatelů však přesto diktatuře vehementně tleskali a diktaturu zvolili jako způsob života, už v únoru 1948. Všechno pozdější předstírání o tom, jak teprve sovětská invase vnesla do republiky bolševické násilí, je lichý útěk od původní zodpovědnosti a je to mistrný pokus o kamufláž vedený snahou odvracet pronikavé reflektory od vražedné skutečnosti. Naši komunisté dubčekovského ražení nacházejí samozřejmě notnou podporu mezi mezinárodními žurnalisty, většinou levicově naladěnými, kteří také odložili své růžové brýle až ve stínu sovětských tanků, alepoň na čas. Je smutné, že vlivu těchto původních zločinců, kteří pak najednou jakoby zázrakem prohlédli, podlehl i náš vynikající a nebojácný spisovatel a disident leč naivní sametový plyšák a politik Václav Havel...

Jan Palach, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, se před 38 lety 16. ledna 1969 upálil na protest proti okupaci Československa vojsky Varšavského smlouvy. O tři dny později zemřel na následky velmi vážných zranění. Jeho pohřeb se stal celonárodním protestem proti okupantům. Ani jeho smrt, ani další oběti - Josef Hlavatý, Miroslav Malinka, Blanka Nacházelová, Evžen Plocek, Jan Zajíc - však Čechy k většímu odporu nevyburcovaly. <http://osnoviny.cz>

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Vichřice, která se v noci na pátek 19. ledna přehnala Českem, za sebou zanechala spoušť a nejméně tři lidské oběti. Vítr ničil budovy, lámal stromy a na řadě míst republiky ochromil dopravu. Železnice hlásí omezení na vnitrostátních i mezinárodních tratích, velké potíže mají například železničáři na jihu Čech. Stav na energetických sítích v České republice je kvůli větrné kalamitě kritický. Extrémně silný vítr pustošil celou

Vrak automobilu, ve kterém ve Vestci zahynuli dva mladíci.

Evropu, podlehl mu téměř tři desítky lidí. Ve čtvrtek 18. ledna večer ve Vestci u Prahy padající strom usmrtil dva mladíky v autě. Stejný osud stihl i hasiče, jenž zasahoval ve Slunečné na Českolipsku. Vichřice má možná v Česku i čtvrtou oběť. Při dopravní nehodě u Trotiny na Hradecku zemřel řidič osobního automobilu. Vozidlo podle policie náhle vybočilo do protisměru a není vyloučené, že to způsobil vítr. Vítr o rychlosti až 216 kilometrů v hodině naměřili meteorologové v noci na nejvyšší hoře České republiky Sněžce. Na vrchu Fichtelberg na německé straně Krušných hor u Klínovce dosáhl v nárazu rychlosti 184 kilometrů za hodinu.

www.ceskenoviny.cz

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Mnoho starších členů sydneyjského Sokola i jiných krajanů se jistě dobře pamatuje na působení rodáka z Brna dětského lékaře doktora Trauba. Vozila se k němu nemluvnata již přímo z porodnice a žoviální pan doktor Traub to s nemluvnaty nějak dovedl! Odešel nám na věčnost před nějakými patnácti léty a jeho vdova, paní Marie Traubová, již třiadevadesátiletá, klidně dožívá své stáří v domově sydneyjských důchodců. Nevypadá špatně, je však už do značné míry „mimo“. Měla zde nedávno návštěvu tří moravských příbuzných z Brna a z Ostravy, trochu vzdálenějších potomků již dávno zemřelé sestry a bratrů. Čtenáře snad bude zajímat, že tito tři Moravané se jednoho dne též zúčastnili v knihovně sokolovny skládání prosincového čísla Věstníku. Za „tetičkou“ docházeli věrně každý den a město Sydney na všechny tři učinilo ohromný dojem.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Pro jistotu si to ještě jednou zopakujme. Australská media jsou denodenně plná kriketu. Je to spíše jakási universální společenská hra ten kriket a zkamenělina někdejšího britského imperia nežli sport, v kteréžto hře nehrají ženy ani druhé, ani sedmé či dvacáté, ba vůbec žádné housle, snad jen jako v povzdálí štrikující a tle-

skající pozorovatelky, a zabývá se tou hrou sotva tucet zemí naší planety, leč na mediálním talíři zde máme kriket bezustání, v tisku, v radiu, v televizi... V druhé řadě pak snad se nám servíruje rugby, ve třetí možná kuželky, basketball, netball, pak dlouho nic a pak když už tak kopaná, a někde ku konci nacházíme, občas – pozor, jen ob ten čas – lední hokej. Ne samozřejmě lední hokej evropský. Ne také ovšem v plné síle. Objeví se semtam výsledek zápasů klubů amerických nanejvýš kanadských – ale evropského ledního hokeje jakoby nebylo. Z důvodů všem nám pochopitelných uznáváme, že v Austrálii se tomuto povýtce zimnímu sportu nemůže holdovat nijak náruživě. Ale žije tu obrovské množství původních obyvatelů Evropy a tam je ten sport populární. Statisíce lidí v Austrálii se zajímá o výsledky zápasů evropského ledního hokeje. Nicméně po australské mediální pěšině je hluchý a tichoučko. Australská média evropskému lednímu hokeji houževnatě odolávají. S houževnatostí přímo záviděníhodnou. Vyčkejme však času jako ta husa moudře vyčkávala a dočkala se toho klasu. Hmoucali jsme kdysi steak and onion, požívali skopce s mátou peprnou a polykali porridge a čekali a čekali, a jakoby znenadání pak přišla odkudsi záplava všelikých dobrot a dnes můžete v Sydney poobědvat i žabí stehýnka na kopru s křenem. Snad tedy jednou dojde i na hokej. Mezitím hmoucejme bera-ninu, vdechujme vděčně vůni máty peprné a obdivujme divy imperiálního kriketu.

Je známo, že předák strany ODS Miroslav Topolánek nepřeje dvojímu občanství. O exilu má asi sotva šajnu, ale vyjadřuje se záporně o možnosti zahraničních Čechů účastnit se voleb v ČR. Našemu dopisovateli se podařilo zachytit útržek rozhovoru dvou pražských dam na ono téma, který přinášíme v nezměněné podobě a bez dalšího komentáře:

- Dyk jim povídám já to dycky věděla pani Vomrsková, já to dycinky věděla že je to s nima nějaký takový no vachrlatý.
- Jaký vachrlatý? A co prosím jich věděli, to by mi jako neráčili ani říci? Co že jako věděli nebo ců?
- No vo tom pacholkovi Komenckym vo tom vochmelkovi českobratrskym.
- Jako vo tom Hondzovi Ámosovi? A co vo něm prosím jich mohli vědět vachrlatýho. Von to byl nákej takovej ten trouba, takovej učelec, ně?
- No daně, daně von to jim říkám neplatil ten šupák, žádný daně tady u nás že jako neplatil. Co to je prosím jich za chlapa učeního? A kerej Čech by neplatil daně?
- Co to je prosím jich za blábol, jaký daně von měl platit ten Komenckej?
- Jaký daně, jaký daně pani Vomrsková, no daně, tak se zeptaj tudlenc toho Míry.
- Kerýho Míry prosím jich bych se já ptala, dyť je to kouknou jasnej tutovej blábol, ně?
- No toho Mirka Topolánka, pani, jen se na to kouknou, tady to je. Černý na bílým. To by voni nenapsali dyby to nebylo natuty, že jó.
- Jaký na tuty pani? Co voni to blábolej prosím jich? Co ví takovej nákej Míra Topolánek vo Komenckym?
- Von je pani vod ODS a von jim vám ví ale rajcenkrecht všecko to si pani píšou. Ten vykuk, ten kluk Komenckej moch psát ty svý bichle v tom holanckym Naardenu ale tady u nás žádný daně prej jako neplatil s toho co si von tam nahrabal. A dyš je neplatil tak jakýpak volení? To by tak eště hrálo. Prosim jich, kam bysme přišli? Ta pakáš, ta sebranka s ekssilu!
- Tak holt je neplatil no a co? Jiný taky často daně neplatěj. Jen kouknou na ty naše tuneláky... A ty utekli já vám povím z milónama. A sou f čudu. A to není sebranka?
- Já nemluvim vo žádnéjch tunelákách, já jenom povídám vo tom že von by tu chtěl ten pacholek Komenckej u nás volit, ta drzost, von že prej chce volit. No kouknou na tu holotu. Co by to eště nechtělo ta verbeš. To tak akorát. Na Staromák s nima, hlavu na špalek, to by civjeli.
- No a ...? Kouknou se, jiný pacholci taky mužou volit i dyš si nakradli a nic neplatěj. Co takovej Jakeš, Stěpán, Grebeníček a jiný vocmrdové? A ty nejsou pro nich vachrlatý? No jen se kouknou!
- No jó, ale ty daně zase voni platěj a taky nevodešli do žádnýho ekssilu, to byli dobrý vlastenci, ty to tu žrali natvrdo s náma. Jako ten muj, von se musel dát

chudák jako na voko abyse neřeklo do strany a dát se naverbovat do tý závodní milice a úpjet. Tomu já pani říkám vlastenec.

- Co to sakra melou pani? Dyk ten váš ňák moc neúpjel, já to vim na sichr a vědej to tady všický. Kontrolovat ty práporky, to von jó, a kdo de v máji na průvot a ták. A klíčový dirky a špehovat, na to ho užilo. Tak se jó dou vycpat pani.

- Úpjel neúpjel ale vostal tady a neflákal se po tom holanckym či jakym tom Naardenu... To zas má ten Topolánek či jak se menuje pravdu – holt von Komenckej neplatil daně a šmytec. Žádný volení. To by tak eště hrálo. Voni si tam váleli kuličky a my tady chudáci tvrdli, né? Gdo neplatil daně, pryč vod urny. Gdo tu holotu tady chce? Ať si strčej ten Růžovej palouček za klobouk ty kluci komediancký ekssilový. Už sám ten plyšák Havel tudlenc povídal...

Zde bohužel autentický záznam erudované rozpravy oněch dvou pražských dam z pera dopisovatele Věstníku končí. Takže tak, úpět jsme měli a ne se nechat vykrmovat západními agenturami a dovažeci mandelinky bramborové. A mohli jsme pak dokonce i volit. Koho? Ptáte se koho volit? Nu je přece, ty vykuky! Ať tedy žije dobře poučený český politik Mirek Topolánek, jehož výborně fundované poučení adresovaným nám vykrmeným zrádcům jste snad četli v minulém čísle Věstníku. Nejsme jako oni, že? A co ten Jan Amos, nebylo to číslo?

Možná, že i Vy jste vychutnávali televizní záznam Novoročního koncertu Vídeňské Filharmonie každoročně přenášený stanicí SBS. Letošní koncert dirigoval proslavený Zubin Mehta a častoval nás štědre melodickou lehkou vídeňskou hudbou z devatenáctého století – převážně z dílny rozsáhlé rodiny Straussovy. Nechyběl samozřejmě ani Modrý Dunaj, ale program byl vydatně prošpikován říznými polkami, tedy hudbou původu českého, ale zelegantnělou lehkostí Vídně z dob, kdy ona habsburská metropole dožívala ponapoleonskou éru své hasnoucí slávy jako středisko někdejší středoevropské velmoci. I tentokrát končil koncert mohutným pochodem Radeckého z pera Johanna Strausse staršího za nadšeného a neutuchajícího spolupotlesku posluchačů. To nebyl potlesk jen Straussově muzice, byl to také a snad i především projev úcty k maršálu Radeckému, v Rakousku nejpopulárnějšímu vojevůdci habsburských vojsk. Jméno Radecký/Radetzky - zní ve Vídni tak německy jako Šindler/Schindler v Čechách nečesky. Ale potlesk byl ohromující. A tak si tak říkám, a nejsem v tom prvním sýčkem, že bychom snad měli slávu toho Radeckého, občana rakouské monarchie českého původu, nějak oprášit a postavit si ho do české vitriny v nové perspektivě. A že bychom snad zároveň měli i zpytovat své tradičně protihabsbursky laděné české svědomí. Nezpackali jsme si to všechno národní utrpení do značné míry i my sami? Vždyť po výbornosti a skvělosti kralování Karla IV jsme se začali s jinými i mezi sebou přít a zabývat se skoro výhradně palcáty a sudlicemi, kde co jsme rozmlátili, Karlovu ohromnou říši takřka přes noc zneuctili a rozmetali, kdejaký hrad rozbourali, kdejakou knihu spálili nebo ztratili, evropskou renesanci jsme promeškávali a pak teprve po staletích doháněli. V té bídě jsme si dokonce i sami Habsburky pozvali a dosadili na svůj český trůn kdysi bohatého království, ale naše hádky ne a ne přestat. Zfušovali jsme zcela po česku protihabsburské povstání a zvolili si „zimního“ truckrále, zbabělce první třídy, a místo abychom si jako středoevropská velmoc dovedli prosadit nádhernou a donedávna mocnou Prahu před tehdy provinční Vídni, dopustili jsme, aby nám námi na náš český trůn dosazený rod Habsburků začal ostentativně velet z Vídně, dopostrkovat nás věčně hašteřily až do posice zkroušených venkovanů okrojované poskakujících podle taktů vídeňských jemnostpánů. A nebýt Masaryka snad bychom skákali podle habsburských písniček dodnes. My, Češi, dříve bývalí občané mocné a obrovské Karlovy říše a později zakřiknutí putičkové a posluhové. A nakonec jsme se zřekli i toho Radeckého, tak jako jsme se již dříve zřekli Valdštejna, místo abychom nepřestávali zdůrazňovat jejich um a českost... Nu, to mi tak probíhalo hlavou, když jsem sledoval tu rakouskou novoroční hudební slávu – a ještě jsem si tajně k tomu dodával, kdybych tak mohl zjistit jména členů toho obdivuhodného vídeňského orchestru, kolik by tam bylo asi Dohnalů, Křepelů, Vyskočilů, Balabánů, Nováků. Pod taktovkou Zubina Mehty, ovšem...

Oblíbená restaurace v sydneyjském Národním domě uspořádala těsně před vánočními svátky štědrovečerní večeři. Bylo plno a bylo to jistě i finančně úspěšné. Snad to i částečně nahradilo silvestrovskou sokolskou zábavu, která se ani letos nekonala. Samozřejmě, sokolovna se bez silvestrovských zábav obejít může. Doufejme ale a věřme, že výbor sydneyjského Sokola přece jen najde jednou nějakou schůdnou cestu zpět k naplnění nádherného a prostorného parketu jakoby stvořeného k pořádání tanečních podniků. Člověku se chce těžko uvěřit, že jsme skutečně odsouzeni k umírání na úbytě...

Australská televizní stanice ABC uvedla počátkem ledna nové dílo úspěšné filmařky a tvůrkyně filmu „Maria“ promítaného zde před několika lety. Její nový film nese název „Capitalist Drive“ a pojednává o osudech rodiny Chobockých a to nejen v Austrálii, ale i doma v republice – a to jak za vlády komunistů tak – a to především – za nynější sametové respektive posametové éry. Tvůrkyně filmu se snaží s úspěchem ukázat, že onen „capitalist drive“ hluboce zakořeněný v povaze členů její rodiny byl sice potlačován, ale nebyl nikdy zcela potlačen. Jejím strýcům se podařilo, alespoň do jisté míry, obejít vládní komunistickou nepřízeň k soukromému podnikání a to tak, že pracovali jako taxikáři, tedy v oboru činnosti, do které ani všepromikající zásahy vlády nemohly úplně proniknout. Tak jako její otec v Austrálii Jan Chobocký provozoval „capitalist drive“ používáním auta jako symbolu podnikání ve svobodném světě, tak bratři její matky za komunistického režimu unikali spárům berních náhončích svým taxikářením. „The car is a symbol of getting ahead, and yet we all pay a price for that“... konstatuje Chobocká a tak podtrhuje fakt, že onen „capitalist drive“ si žádá oběti. Jednou z oněch obětí byla asi též Barbořina maminka, která svou životní pouť skončila sebevraždou... Tento nový film obsahuje celou řadu prvků z předešlého filmu, „Maria“, a skýtá vlastně jakési pokračování a doplnění toho, co režisérka v předešlém filmu jen nakousla. „Capitalist drive“ dokresluje rodinné radosti i utrpení, a i když příběhy rodiny Chobockých nelze považovat za typické, film přibližuje nezasvěcencům problémy, s nimiž každá exulantská rodina musí bojovat. K dokreslení bychom snad měli také uvést roli nového objevu Barbory Chobocké, novomanžela profesora Jana Kmenty, a tušíme, že jeho působení v pozadí její režisérské tvorby ve filmu vyjadřuje plně jeho žehnající pohled.

V lednu po deseti letech do Sydney opět zavítal spisovatel Edgar Dutka, o jehož poslední knize „Slečno, ras přichází“ Věstník referoval během minulého roku. Vy starší ho budete znát jako Garyka, syna již dávno zemřelé paní Dorky Lupinkové - později Merglové - majitelky firmy Invisible mending a velmi oblíbené členky české party kolem Spenceru na Hawkesbury River. Garyk trávil dětství v odloučení od své matky na Moravě, částečně také v komunistickém sirotčinci a s matkou se setkal až jako dospělý mladý muž zde v Austrálii v šedesátých letech. Pobyl tehdy v Austrálii zhruba rok a nakonec se vrátil přece jen zpět do komunistické republiky. Dnes je profesorem na FAMU v Praze a vedoucím katedry filmových skript. O svých někdejších zkušenostech píše ve své první knize. O jeho zkušenostech a zážitcích v Austrálii a o životě jeho matky Dory jako exulantky v Austrálii jedná jeho nedavno vydaná kniha, za níž mu byla v roce 2005 udělena v republice státní cena. Mistr Dutka prý pobude v Sydney do března a kyne naděje, že se naskytne příležitost pohovoru s ním o jeho nové knize před jeho návratem domů v místnostech sokolovny. Kino Ponrepo pořádá s panem profesorem 18. března besedu s ukázkami z jeho tvorby.

Počátkem prosince jsme opět poslouchali již tradiční předvánoční hudební program v sydneyjské katedrále svatého Ondřeje. Tyto předvánoční pořady kdysi zahájila jejich energická a úspěšná organizátorka paní Ingrová a letos již jí dříve vyšlapanou cestou prošla slovenská umělkyně Sylvia Viragová, jako pořadatelka i jako účinkující. Prostorný chrám byl jako každoročně naplněn dychtivými a vděčnými posluchači z mnoha zemí a mezi účinkujícími nechyběla ani umělecká esa včetně Helenky Šindelářové, která nám opět zazpívala i Měsíční arii z Dvořákovy Rusalky, oblíbeného Gennadi

Dubinského, skvělého houslisty Leona Novikova, a ovšem i samotné Sylvie Virágové. Její živelná vitalita dovede strhnout. Vystoupil tentokrát i pěvecký sbor z Macquarie University pod taktovkou Margot McLaughlin. Účinkující doprovázel jako pianista v Sydney narozený Glenn Amer. Obě solistky a Gennadi Novikov mistrně a živě předvedli známé arie ze světových oper a na konci programu se rozezvučely i koledy z různých zemí zahájené českou versí Narodil se Kristus Pán. Všechna čísla byla provedena s obvyklou elegancí a s vervou. Nelze pochybovat, že i napřesrok se znovu pokocháme podobným koncertem - je si snad jen přát, aby repertoire nám již dnes dobře známý byl příště zpestřen novinkami. Všichni dobře známe a oceňujeme ruskou píseň o uhrančivých ba žgůšich černých očích - ale co kdyby se jednou mistr Gennandi naučil a zazpíval něco slovenského či českého?

Mistrovský titul z Maďarska, kde se konalo mistrovství Evropy show dance formací, přivezla „Hradní stráž“ - formace dětské věkové kategorie tanečního klubu Akcent Ostrava - oddílu tanečního sportu Sokola Vítkovice. Ale ani ostatní tanečníci se z mistrovství nevraceli bez úspěchu. Malá skupina s názvem „Kominické štěstíčko“ se umístila na čtvrtém místě, Claudie Huberová - Umpa Lumpa na šestém místě. Co se týká juniorů, formace s názvem „Virus“ vybojovala bronzovou medaili a malá skupina „Stíny na duši“ páté místo. V hlavní věkové kategorii se formace s názvem „Arabská noc“ umístila na pátém místě. Další taneční klání show dance formací se uskuteční v Riese v Německu koncem listopadu, kde se bude soutěžit o tituly nejvyšší, tudíž o tituly mistrů světa. Doufáme, že se našim reprezentantům opět podaří umístit se na co nejlepších pozicích.

Lenka Langová „Sokol“ 11/2006

Lovec perel Bojar

GLOSSY PAVLA TIGRIDA

Českých knih vychází teď ročně na tucty. V každém pražském knihkupectví se nabízí nepřehledná řada českých novinek. Jsou ovšem knihy a KNIHY. Takovou KNIHOU jsou právě také Glossy Pavla Tigrida, na českém trhu k máni již šest let. Je to knížka útlá, ba útlouká, ale vysázená je drahomamy. Pročítat ji je radost a k některým pasážím se můžete vracet znovu a znovu.

Autora netřeba uvádět. Byl exulantem v Londýně za druhé světové války, byl exulantem na Západě ihned od února 1948 a jím v Paříži vydávaný exilový časopis Svědectví je - a po celou dobu i byl - jednou z perel české exilové literatury. Posametová doba zavlála Tigrida opět domů do Prahy, kde se stal nakonec ministrem kultury a byl jedním z těch mála zodpovědných a nezkorumpovatelných mužů v čele zkorumpovaného národa. Po několika letech zápasů s českým Kocourkovem a Hulvátovem se vrátil k rodině do Francie, kde před několika léty i zemřel. Již předtím v republice vydané Glossy autora tedy přežívají.

Glossy jsou vlastně poznámkami k událostem v České republice z let 1996-1999, a jsou to knižně publikované poznámky, nebo spíše výběr z autorových nedělních rozhlasových projevů. Nedovedu si představit, že čeští domácí sameťáci mohou dobře chápat postoje exulanta Tigrida nepoznamenaného kolaborací ani za Protektorátu, ani za éry bolševické, ale pro našince v zahraničí jsou jeho slova naprosto srozumitelná, nanášená nezbolševizovanou češtinou a tónající - abych tak řekl - do živého. Dobře radím, zmocněte se této knížečky, litovat jistě nebudete a to co nám autor říkal před pěti,deseti léty platí i dnes.

Člověk by mohl z toho Tigridova pokladu citovat cokoli, snad všechno, ale zamysleme se alespoň nad těmito jeho slovy namířenými na uctívání českého národního svátku. „... Československo se dosud ve světě těší dobré pověsti. Ještě dnes je dáváno za příklad jako zdaleka ne dokonale, ale slušně fungující demokratický stát, tehdy ostrůvek v sousedním moři víceméně despotických režimů. Mohu to dosvědčit z doby svého dlouhého exilu. V řadě evropských států, a vlastně všude ve světě, se nám, československé protitotalitní politické emigraci, lidem bez vlivu a bez konexi, nečekaně otevřely dveře mocných právě s odvoláním a přihlášením se k republice Masarykově. Jen tak jsme mohli přesvědčovat ty vlivné o tom, že ji nelze zaměňovat za vražedný režim nesvobody v srdci Evropy právě vládnoucí, kde žije lid spoutaný s roubíkem v ústech. Ten režim se dlouho rozpadal vlastní vnitřní hnilobou a nako-

nec společným úsilím padl... Že by jiný možný státní svátek? Z různých důvodů a trochu také z obyčejné lidské pověřivosti bych zůstal u toho 28.října...“.

Potud Tigrid. Je třeba dalšího komentáře? Jak jistě víte, Pavel Tigrid je také autorem již před léty vyšlé knihy „Kapesní průvodce inteligentní ženy po vlastním osudu“ věnované mladší generaci Čechů, „kteří to neprožili, ale odskákali“.

B.Š.

Holubička

Tak se jmenovala loď, které velel kapitán Willem Janszoon, která spolu s eskadrou celkem 12 lodí opustila břehy Nizozemí v roce 1603 a jejíž repliku vidíte na úvazišti v Darling Harbour v prosinci 2006, na přiloženém obrázku.

Mohl jsem to ovšem uvést ve stylu „Šlápějí“, Před 400 lety..., ale pan redaktor nám sdělil, že šlápěje už skončily. Holubička se holandsky řekne duyfken nebo duijken, je to tedy germánský jazyk, ale moc tam to dove neslyšíme. Konvoj dvanácti holandských lodí úspěšně doplul do „Východní Indie“ a naše Holuběnka se toulala po východoindických mořích a plachtila si to směrem na východ, Arafurským mořem, jižně od břehů Nové Guineje. Čára pobřeží se počala otáčet směrem k jihu a právě zde udělal zkušený a později i slavný mořeplavec takovou malou chybu. Přehlédl Torrensův průliv, snad ho pokládal za ústí řeky, možná že něco slavili, však to sami znáte, kdož ví, třeba se na holandské námořníky připluly podívat půvabné Melané-zanky z ostrova, který později (asi o deset generací) Australané nazvali Thursday Island. A jak se zpívá v té písni „příroda, ta se umí ozvat, příroda a její hlas“, to i slavný kapitán může na chvíli přerušit to měření pobřeží. Willem Janszoon kreslil dál mapu pobřeží a ještě na ní poznamenal Nieu Guinea. Kapitán Janszoon měl autoritu i důvěru a ještě když se vracel kolem roku 1630 do Holandska netušil, že byl první kdo zakreslil mapu pobřeží, které vaši severní sousedé začali nazývat zlomyslně jižní Yri-Ján a která byla první mapou pátého kontinentu tedy Austrálie.

Je jistě pozoruhodné, že Janszoon asi nebyl pověřen zapíchnutím holandské vlajky tak, jak údajně byl o 170 let později James Cook. Nic nevíme, možná že jim žerď spadla do močálu, ale zase tam nemohl být všude močál. Vždyť kapitán ztratil 10 mužů a podle starších pramenů byli snědeni. Kapitán Janszoon měl podobný osud jako Kryštof Kolumbus, ten si zase myslel, že doplul do Indie.

Co dodat? Snad jen to, že mapa kapitána Willema Janszoona zakresluje dvěstěkilometrovou oblast kolem ústí řeky Pennefather blízko města Weipa.

Mnoho zdaru a nazdar přeje Hortulus.

OBRÁZKY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

Bořek Šindler

POHLEDY NA HRADČANY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

Sydneyští Češi padesátých a šedesátých let se museli vyrovnávat a vyrovnávali se s prostředím do něhož je zavaly nelitostné evropské vichřice. Přitom ovšem také nespouštěli zraky z Hradčan. Dnes v jednadvacátém století je už panorama Hradčan známým symbolem a každý druhý Australan vám radostně sdělí - tak vy jste z té Prahy, ale poslyšte, já tam byl, to je nádhera. Nebo - já tam sice nebyl, ale moje neteř mi vyprávěla, můj švagr mi vyprávěl, moje snacha nebo moje známá o tom městě básní. Já se tam musím vypravit. Nikdo z Australanů však tak nebásnil v létech padesátých. Spíše člověk slýchal, že ten náš vůdce Tito je kabrňák. To „sl“ pletlo naivní a v geografii nespěšlé obyvatelé Sydney původu anglosaského způsobem nám zprvu celkem nepochopitelným. CzechoSlovakia a YougoSlavia, to je mátko a mátko a obrany proti tomu nebylo. Snažit se Australanům být jen v těch nejhrubších rysech objasnit proč vlastně jsme se ocitli v jejich zemi bylo věru nad naše síly. No a proč tedy tam takovou vládu trpíte? Nu a proč, povězte? O moci Rudé armády oni sice ledacos i tušili, ale konkrétní aplikace oné síly na vládu v Praze jim naprosto unikala. O popravě Milady Horákové se psalo, ale jen tak aby se neřeklo.

My sami jsme ovšem sledovali dění v Praze do všech podrobností. Udržovat spojení s domovem bylo jen kusé, korespondence byla většinou vyloučena a československý konsulát v Sydney nás měl v merku. Příbuzní doma byli pronásledováni už jenom za to, že člen rodiny byl na „Západě“. Vysvětlit to Australanům bylo nad naše síly a bylo také nad naše síly vysvětlit jim, že vlastně nejsme jen tak obyčejní emigranti, že jsme tu vlastně jen v exilu. Československé úřady to věděly dobře, ale předstíraly neznalost a kdo byl bez „povolení“ mimo republiku byl prostě nepřítelem národa a vyvrhel a jako takové nás vláda presentovala Austrálii i mladým lidem doma. Jedním z našich největších zklamání bylo pak poznání, že jako takové nás vidí lidé doma i dnes - oni nám to na plné pecky tak neservírují, ale jsme pro ně něco extra, něco cizího. Jsme pro ně individui, která se do věci doma nemají nijak plést. Vysvětlit takováto nedorozumění potrvá možná dvě další generace. Popletení Australané také věto nuance řešit vůbec nehodlali, byli jsme taďy, byli tu i jiné národnosti, tak buďte rádi že jste rádi a dejte s tím svým exulantstvím pokoj. Pak přišlo pražské jaro. A dostavila se i Rudá armáda osvoboditelka.

Šel jsem ten den na oběd do podniku našeho nezapomenutelného Frýdy Čtvrtečky. On si otevřel prvotřídní restauraci ve středu města v King Street, v prvním poschodí, a byla radost tam už jen otevřít dveře. Všechno čistounké a mezi vzorně prostřenými stoly se pohyboval usměvavý Frýda. Místa bylo, bohužel i bohudiky, vždycky dost a dost. On ten podnik měl sloužit především hostům australským. Jenže už menu samo je odrazovalo. Kuchyně byla stoprocentně česká, Frýdou s láskou a péčí tvořená a menu obsahovalo doslovně překlady vepřové, knedlíků a zelí, koprové omáčky, omáčky rajské, meruňkových knedlíčků, játrových knedlíčků, amolet povídlových i nepovídlových, pečené kachny a jiných českých specialit. Srdce se na to všechno smálo, ovšemže jen srdce české. Snad i slovenské. Australské oči četly a četly a úsměvy viditelně opouštěly chmuřící se tváře anglosaské klientely. Poesie houskových knedlíků vycházela nahlucho. Nakonec ten boj o uznání výborností české kuchyně chudák Frýda vzdal... Nu a do tohoto rajského prostředí jsem já tehdy došel na oběd a jak se mi tak při studiu přenádherného menu sbíhají sliny, Frýda najednou zesílil rádio a slyšíme přenos z Canberry. Slyšíme věci neuvěřitelné. Přímý přenos z Prahy zachycený australskou stanicí a slyšíme zoufalé volání o pomoc a v pozadí výstřely. Sovětská armáda v Praze. Dověděli jsme se to dokonce snad i dříve než mnozí dosud nic netušící Pražané. My zdejší Češi jsme už dlouho předpokládali, že Moskva toho Dubčeka a jeho hochy jen tak nenechá narušovat bolševický chod věci a dříve nebo později zasáhne, ale ani my jsme netušili, že se to stane tak brutálně a nehorázně.

Nutno ovšem pro všechny budoucí časy poznamenat, že americký president tou dobou šel hrát někam golf a že to také dostatečně publikoval a kremelští ptakopravci tedy dobře vysondovali, že si na Československo mohou troufnout. A troufli si. Vždyť on ten Dubček začínal demolovat i systém nomenklatury, odvážil se osazovat vedoucí místa předem matičkou stranou vyhrazená pro kované komunisty schopnými odbor-

niky bez ohledu na stranickou příslušnost. Tohle Moskva dopustit nemohla. Přestože tím hraním golfu dal americký prezident Kremlu na vědomí, že Československu nepomůže, vyrojily se na Západě okamžité protesty. A byly to kupodivu pádné protesty západních komunistů, především italských - francouzští komunisté zůstali na straně Brežněvovy Moskvy. V Austrálii se rozpadla komunistická strana a od té doby se už jako strana nevzpamatovala. Všechna australská media přinášela denně a s neskrývanou sympatií záběry z pražských ulic a pohledy na ulice hlídané sovětskými tanky dokázaly to, co by žádné jiné logické vývody nebyly bývaly s to dokázat. Tehdy Australané prohlédli a skoro i přestali plést si Československo s Jugoslávií.

V Sydney se pár dní po sovětské invasi konala i mohutná československá demonstrace za obrovské účasti Čechů všech politických barev a odstínů, ba i bratři Slováci si tenkrát dali říci a šli protestovat. Neslavný konec Dubčekova Pražského jara se stal počátkem procitnutí lidí na Západě, hlavně ale tedy západních bolševiků. Prohlédli i komunisté britští, a to byla velká událost. Pravda, Sověty nerozmanžirovali Prahu tak jako v šestapadesátém roce znásilnili Budapešť - jenomže jednak bylo tehdy ve šestapadesátém roce ještě vnímáno Maďarsko jako kdysi nepřátelský stát a jednak v Maďarsku povstaly elementy různorodé, včetně bývalých fašistů a jejich maďarské odrůdy, „šípových křížů“. Maďari tehdy vystoupili se zbraní v ruce. O Československu se však vědělo, že tam šlo vlastně o reformu komunistického režimu, o pokus proměnit komunismus na socialismus s „lidskou“ tvář a to všechno nenásilně, beze zbraní. Šlo tedy o přepad mírumilovných a neozbrojených lidí a bylo nyní všem jasné, že komunismus podle kremelských preceptů lidskou tvář mít nemůže a nesmí, a že bez hrubého násilí by se moskevské impérium zhroutilo. To tedy nám osmačtyřicátníkům začalo usnadňovat vysvětlování důvodů, proč že jsme se ocitli v Austrálii.

Netrvalo dlouho a začali sem jezdit utečenci před sovětskými tanky. Nicméně se ukazovalo, že mezi Dubčekovci byla i spousta lidí, kteří kdysi pomáhali provádět únorový převrat a trochu nás iritovalo, že třeba takový Smrkovský, železný vládce nad bolševickými „lidovými“ milicemi z února 1948, se stal najednou hrdinou pražského jara a jedním z pilířů Dubčekovy éry. Právě tak generál Svoboda, očividný zrádce a zakuklený bolševik, byl najednou populárním prezidentem a hrdinou protisovětského odboje. Těmto lidem znovu uvěřit jsme pokládali za nemožné. Kromě toho Dubčekovci jakoby zastírali nebo alespoň pozapomínávali na Únor a na roli, kterou oni sami v něm sehráli. Takový profesor Goldstücker sice v Anglii nepřestával odsuzovat sovětskou invasi, pomlčoval ale obezřetně o úloze, kterou on sám sehrál při dřívějším komunizování republiky. Zajímavý byl nový postoj těchto lidí k Rusům. Kdysi sami prohlašovali všechno ruské za vzor Čechům, nyní se proti Rusům obrátili nejen jako komunistům nýbrž i jako nepolepšitelně „natvrdlému“ národu. Vydavatel pařížského Svědectví, Pavel Tigrid, pokládal zprvu za nepřipustné sprátnit se s uprchlími komunistickými žurnalisty a trvalo mu dlouho, než našel modus vivendi s lidmi, kteří donedávna jeho a jeho skvělý exulantský časopis odsuzovali a zavrhovali jako plátek zrádných emigrantů. Tak jsme to viděli my. Lidé na Západě to však viděli jinak - jim stačilo, že ten a ten komunista „prohlédl“ a postavil se proti Moskvě. Dřívější kolaborace československých komunistů a jejich nadbíhání Kremlu ignorovali. Ovšem i to bylo důležité, aby Západ vůbec pochopil, oč v „impériu zla“ vůbec jde, a že ten termín „impérium zla“ má skutečnou podstatu a není pouhým výmyslem pravičáků.

Dubčekovští utečenci byli trochu jiní než jsme byli my a mnozí z nich prohlašovali, že už mají Evropy dost a že usadit se natrvalo v Austrálii je jejich novým cílem. Oni také z velké části vyrůstali a dospívali už za režimu, který československou zemi zneuctil a důsledně zneuctíval a zdálo se jim, že nemít rád vlastní rodnou zemi s prokletým režimem není žádným hříchem. Přesto se věci ale časem urovnaly, a konečně mezi dubčekovskými uprchlíky bylo i valně slušných a vzdělaných lidí vlastenecky cítících, a obě vlny exilové splynuly tak, že dnes v jednadvacátém století se už rozdily ani nezaznamenávají. Australané také vyšli této druhé vlně exulantů vstříc s daleko větším pochopením, než kdysi nám a dovedli také daleko lépe využít a uznat jejich akademické kvalifikace. Levicově orientované university v Sydney sehrály zde důležitou roli.

Měl bych také uvést jednu zajímavou příhodu. Vloni, nějakých pětatřicet let po sovětské invasi jedu v Sydney taxikem a zapředli jsme s řidičem rozhovor o počasí, po britsku. Neprší, ale pršet by mohlo, a jak to bylo tehdy a tehdy, když tolik přišlo

nebo nepršelo. Taxikář hovořil anglicky plynně, ale s akcentem, jehož původ jsem nemohl vystopovat. A ptám se ho, odkud že je. A odkud jste vy, ptá se on. Když slyšel, že z Prahy, povídá, tam jsem byl. A kdy, ptám se já. Víte kdy, na to on, jednadvacátého srpna 1968. A bylo to pro mne strašné. Já jsem totiž Lotyš a musel jsem samozřejmě narukovat do sovětské armády. S tou jsem pak šel na Prahu. Říkali nám, že se tam bojuje, že tam je kontrarevoluce. Když jsem viděl skutečnost, ovšemže jsem s Čechy sympatizoval. Byl jsem svědomím na jejich straně, s nimi. Ale nesměl jsem, nemohl jsem prostě ani hlesnout. Pak nás nakomandovali do Bratislavy, a tam to bylo pro mne ještě horší.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Nu a co je na té české abecedě tak zajímavého? Jako bych tuto vaši palčivou otázku tušil. Věřte ale, že naše česká abeceda své zajímavosti a skutečné taje má, i když se jimi očividně nehonosí. Má je například už od dob českého gramatika mistra Jana Husa. Ten se nebál zavést do češtiny svá „nabodenička“ - diakritická znaménka, později v jiných řečech napodobovaná a ta rozšířila tak českou abecedu o několik významných písmen. Dnes má česká abeceda třicet sedm písmen - a to i přesto, že zcela postrádá písmena q, x a w. Honosí se naopak specificky českým písmenem „ch“ a dále jinde nezvyklými ě, ť, ň, š, č, ř a dlouhými á, é, í, ó, ý. Korunuje svoji písmenkovou bohatost dvojím dlouhým ů a ú. I kdyby nebylo jiných osobitostí, ta hojnost písmen sama o sobě je evropskou raritou.

Ovšem jsou tu i jiné svéráznosti jimiž se čeština povznáší nad evropský průměr, anebo naopak pod onen průměr klesá, ale v obou případech se od evropského průměru liší. Například kromě slovička „ejhle“ žádné české slovo nezačíná písmenem „e“. Ledaže bychom vyrukovali s erteplemi - ale erteple je zkomolenina z německého „Erdaepfel“ - zemní jablko - takže ani s erteplemi vyrukovat nemůžeme. Extrém, exposice, etuda, existence, epizoda, efekt, edice, elán - to všechno jsou slova původem cizí. Přitom by člověk řekl, že tak lehounce vyslovitelným písmenem jako je „e“ by se to na začátcích slov mohlo přímo hemžit. A nehemží se, nehemží se. Právětak je naši řeči nepříznivé, by až skoro nepřátelské lehko vyslovitelné „g“. Až na hovorové „gatě“ nebo moravskou „galánku“ kde nic tu nic. Garda, geografie, gymnastika, grunt, gangster, guma, gradace - to všechno jsou slova původem nečeská. Není to o mnoho lepší ani s písmenem „a“. Tím už pár českých slov začíná - a, ale, ačkoli, alébrž, anobrž, antoušek, ani, ano, až, avšak, ať - ale jsme prakticky u konce. Arogance, aviso, anonymita, aplikace, amatér, apokryf - to všechno jsou slova češtinou přejatá z jazyků cizích.

Div se tedy český světe, div. Všechna tato tři písmena Čech dovede vyslovit lehounce, bez problémů, a přece česká slova jimi začínají jen ojediněle. Ne tak se chovají písmena jako jsou třeba b, c, h, m, n, ř, p, v, z, ž - slovy počínajícími těmito písmeny naše rodná řeč hýří přímo rozmařile. V českém flóru je i to bachraté „ch“ - chrchlát, chůva, chuchvalec, chamrad, chamtivost, chroupat, chřestit, chytrý, chumáč, chytat - zde si čeština přichází jaksí na své. Kdoví kde se to takhle v té naší češtině semlelo. Mlelo se to několik set let, ba daleko více než tisíc let. Domleli jsme to tam kam jsme to domleli a potrpíme si na počátku slov daleko více na to nehrubě libozvučné „ch“ než na ta čiročiře melodická a elegantní „a“ nebo „e“. Takovými to zajímavostmi se ovšem naši lidé nikdy nijak nezabývají a nikdy se nad tím nepozastavují. Řekněte sami, zamýšleli jste se někdy nad tím, že prakticky žádné české slovo nezačíná písmenem „e“? Co na tom koneckonců sejde? Nu, sejde nesejde, máme to teď na talíři a mučme se několik let otázkou „proč“? Ale ona z toho bude nakonec zase asi ta slepičí kvoč. Tou se dá vysvětlit ledacos. Kromě toho tyto obzvláštní jevy posunují češtinu na pokraj exkluzivity.

Snad by vás povzbudilo trochu se ale pozastavit nad tím zmíněným „ale“. Ono to ale má významů hned několik. Kdo vám to ale řekl? Mám ho ráda, ale nevím vlastně proč. Kde budete zítra? Ale doma. Půjдете do biografu? Ale nepůjdeme. Zajímá vás ale to vůbec? Ale nezajímá, nechte ale toho autora těhle volovínek vyřadit se. Opomenout ale nesmíme ani toho antouška. Tedy muže schytávajícího poběhlé psy. Čili

pohodného, rasa. V Praze totiž kdysi dávno jako pohodný působil jistý Anton Scheck a Pražané si ho pojmenovali po svém. Stal se z něho Antoušek, a obohatil tak řadu českých slov začínajících písmenem „a“. Ale to jen tak na okraj.

„Penicillin” found in wallaby milk

By Jane Bunce The Daily Telegraph April 23, 2006

AN ingredient of wallaby milk that protects joeys from infection could one day become the magic substance doctors desperately need to kill antibiotic-resistant hospital superbugs.

Australian scientists have found a compound in the milk which, in laboratory testing, is 100 times more effective than penicillin at killing a wide variety of fungi and bacteria, including golden staph.

Research team leader Ben Cocks said the compound, dubbed AGG01, could have a profound impact on human health. "This compound has the potential to be commercially synthesised and may prove vital in the war against increasingly resistant human and animal diseases," he said. Dr Cocks said the compound was special because, instead of just stopping bacteria growing like many other antimicrobials, it actually killed them – and quickly. "You incubate a small amount with pathogenic bacteria in culture, and after half an hour you have wipe out 99 per cent of the bacteria," Dr Cocks said. "If you do a similar assay with other antimicrobials, you don't get anything like that." He said it was too early to know if the compound would be as revolutionary to medicine as penicillin, as it has not yet been tested on animals or humans, "but the data is as good as you would hope at this stage".

The researchers, from the Victorian Government's Department of Primary Industries, have synthesised the compound and are looking for partners in biotechnology or pharmaceutical companies to help test it.

Dr Cocks said the component was easy and inexpensive to synthesise in large quantities, but it would take more than six years of further testing before it could become available for patients. It was discovered almost by accident, he said, during a project to increase the value and health benefits of cows milk.

The researchers began looking at the Tammar Wallaby because its milk contained a lot of protein. Using online biological information, they searched the wallaby's genome to identify more than 30 factors in the breast milk that contribute to fighting bugs.

Compound AGG01 was found to be effective against a relative of the hospital superbug MRSA, or golden staph, as well as e-coli, Streptococci, Salmonella, Bacillus subtilus, Pseudomonas spp, Proteus vulgaris, and Staphylococcus aureus.

"Wallabies are born so immature and they don't have immune systems until they are 100 days old, they just have to rely on the milk to survive," Dr Cocks said. "That's why we looked at the mammary gland at that time and identified the potential anti-microbials. This is more of a serendipitous finding – it turns out there is no equivalent in the cows that we can take out of cows' milk." The compound's chemical structure means it may be more effective if injected instead of swallowed, Dr Cocks said. "I think it does have potential, especially with an intravenous set-up, where you have a patient critically ill with an infection with multi-drug resistant bacteria, and there is really nothing they can do for them," Dr Cocks said.

Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola Sydney bude v neděli 15.dubna 2007 ve 14.00 hodin v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest.

+++++
**České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté
Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.**
+++++

#####

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765**

#####

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199

Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2006 VĚSTNÍK \$25?

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2006 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2006. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „**Sokol Sydney Ltd**“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Příspěvky 2006	\$ 25.00
Příspěvky 2005 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ...	\$
Celkem	\$

FREE LOAN CAR

All Vehicle Servicing & Repairs!

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

209 Pittwater Rd, Manly

Ph: 9976 3255 Also open Saturdays 7.30 - 12pm

SOKOLSKÁ RESTAURACE V NAŠEM NÁRODNÍM DOMĚ

JE OTEVŘENA KAŽDOU SOBOTU OD 14 DO 21 HOD.

RESERVACE PRO VÍCE NEŽ 12 HOSTŮ V DOBĚ DLE DOHODY

NABÍZÍME ČESKÁ A SLOVENSKÁ JÍDLA – ZÁKUSKY
JSOU NAŠE SPECIALITA. VŠE SI JE MOŽNO ZAKOUPIT

I PRO ODNESENÍ DOMŮ. PROSTORY MAJÍ

KLIMATISACI VČETNĚ ODDĚLENÉ MÍSTNOSTI PRO

SVATBY A JINÉ SOUKROMÉ OSLAVY. VELKÉ

BEZPLATNÉ PARKOVIŠTĚ. VELKÝ VÝBĚR NAŠICH PIV

I MINERÁLNÍCH VOD. SLEVA PRO ČLENY SOKOLA

A PRO STUDENTY.

MÍSTA SI JE NUTNO PŘEDEM RESERVOVAT

NA: 4987 4767, MOB 0410 413 093,

V SOBOTU NA 9452 5617

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm.

Nohejbal: **RING PAVEL** Mob. 0419 872 835

Volejbal: **Young team:** Sunday afternoons

Friday team: Every Friday night

Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.

Children: Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.

Call Jane 0438 014 125

Other sport activities: Any time by arrangement to fit-in with the above.

FOR HALL BOOKINGS RING PAVEL Mob. 0419 872 835

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in air-conditioned comfort.

OPEN: Saturdays 2 pm to 9 pm. Other opening times can be
arranged for parties of more than 12 guests.

FOR MORE INFORMATION AND BOOKINGS RING

4987 4767 Mob. 0410 413 093 or SAT 9452 5617

BOOKINGS ESSENTIAL

RESTAURANT IS CLOSED ON SUNDAYS

**FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:**

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel

\$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00

Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00

Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00

Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

